بسم الله الرحمن الرحیم

درمان

شاعر: قدرت الله درمان

خپرندوی: خوست ادبي بهیر

د خپرونو لړ: ۱

د پښتۍ ډیزاین: وحید کوچی

کمپوز: خالد مقبل

چاپکال: ۱۳۹۴ل/ ۲۰۱۵ز

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی: اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

د موندني ځایونه

خوست: غرغښت کتاب او قرطاسیه پلورنځی

خوست: لمر کتاب او قرطاسیه پلورنځی/ ۰۷۷۸۲۸۷۸۴۷

خوست: سباوون کتاب او قرطاسیه پلورنځی

ننګرهار: مازیګر کتاب پلورنځی

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلورنځی،مخابراتو څلور لاری

پکتیا: علمي کتاب پلورنځی

کابل: میوند واټ، پخته فروشی کوڅې ته مخامخ، احمدي پلازا، څلورم پوړ دانش

کتابخانه - ۰۷۷۱۱ ۴۳۱۷/

Ketabton.com

شاعر کرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوخۍ او ځلیـدونکې نمـونې مونـدلی شـؤ، چـې همـدا د انسـاني ژونـد خوږې، شوخۍ او په ذهن کې تلپاتې مرحلې هم دي.

خوست ادبي بهیر ویاړي، چې د ډیر کم وخت په تېرېدو نه یوازې د ادب په ډګر کې د بېلا بېلو ناستو(مشاعرو،کره کتنو، مخکتنو،لېکچرونو...) کوربه وو، بلکې د کتابونو د چاپ لړۍ یې هم پیل کړه او دا دی د خپل یو فعال او اخلاصمن غړي قدرت الله درمان ((درمان)) د شعر د مینوالو مخې ته ږدي. درمان د خوست سیمې په عمر تاند، خو په شعر پوخ ځوان دی، زموږ باور دی، چې د ((درمان)) په لوستو به مو تر ډېره تږي شعري ذوقونه خړوب شي.

درمان د همداسې د خوږو زړونو درمان اوسي!

په ټول هېواد او ښکلي خوست کې د ادب د لا غوړېدا په هیله!

درنښت او مینه

خوست ادبي بهیر

ته درمان د خوږو زړونو!

د خدایځ وېش عجیبه دی .انسانان یې ټول له غوښې او هډوکو جوړ کړي ،د ټولو ظاهري بڼه تقریباً یوه ده، زړونه یې هم د غوښې له یوې نرمې ټوټې رغېدلي؛ خو! هغه چې موږ یې په ساده ژبه د همدې زړه کړنې او غوښتنې ګڼو، سره بېلې دي. ډیرو زړونو غوښتي، چې د ډیرو او لوړو ودانیو په لرلو د خپل هوس تنده ماته کړي. ډېرو د مصنوعي ځان د لوړاوي لمن د همدې تندې د سړولو لپاره راټینګه کړې ده او...

خو، ډیرو کمو یې بیا په د فکر کړی، چې د زړونو نوې مانۍ ورغوي او زړې هغه لوېدو ته پرې نه ږدي. دا ارمان د یوه عاطفي انسان، شاعر او درمان انسان ارمان دی. له ښه بخته چې زمونږ(درمان) هم د همداسې یو ارمان لپاره لېښې غړلي او تورو، لفظونو او کلمو په مرسته غواړي چې په هر زړه کې د یوه ښکلي ارمان مانۍ ودانه کړي. دی تر ډېره په دې چاره کې بریالی هم دی، ځکه په سره پییلو مرغلرو کې یې د ماشومتوب او ځوانۍ ډیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جوس تورې يوې گډې گل کرينه

د خوست په سمسور جوس يو وار بيا ښاغلي قدرت الله درمان دخپلې دويمې شعري ټولگې (درمان) گلان کرلي.ددرمان شاعري که له يو پلوه دچا خبره ښه په درز کې دېرمختگ پر لورروانه ده بل لوري ته ښه زيات مينـه وال هـم لـري دا دواړه هغـه قرينـې دي چـې درمـان تـه دنـوي کهـول داستازي شاعر مقام ورکوي.

په دې ټولگه کې هم درمان د تير په څېر په زړه پورې شاعري کړې چې له دوو ازادو او يو څو متفرقه شعرونو پرته ټوله منځپانه غزليزو نغمو او ورموپه غبـرگه کـې رانغښـتې.لـه ډېرو تشـريفاتي خـبرو تيرېـږم راځـم اصـلي موضـوع ته.مشـهور هنـدي مذهبي گورو آوشو نقـاد ناکامه شاعر او خبريال ناکامه سياستوال بولي . ددوئ داخبره تر ډېره بريده شخصا پر ما سمه راځي ځکه چې په داسې حال کې ددرمان په شعرونو نظر ورکوم نيوکه ورباندې کوم چې ددوئ په څېر شاعري نشم کولای بس دا چې دوئ له ما سره د بې کچـه مينـې لـه مخې له ما څخه دليکلو غوښتنه وکړه غواړم څـو لنډې او موجزې خبرې له درنو لوستونکيو سره شريکې کړم.

له مور سره زياتـه مينـه ولسي محاورې په زړه پورې رديفونه سوليز طبيت سـوچه انسـاني عاطفـه دښـکلا سـتاينه مينـه اود ټـولنيزو نـاخوالو منطقـي

غندنه او داسې نور ټولنيزو او اخلاقي مسايلو ددرمان دشاعري دمحتوا پله درنـه کـړې.يادې خـبرې کـه څـه هـم خـورا مهمـې دي دژوند او ټـولنې سره سروکارلري يو ژوندی او دحساس فکر سړی ورنه ارومرو اغېزمن کېږي. ولې دلتـه غـواړم دادب پـه اړه يـوې تشـې تـه اشاره وکړم . او هغـه دا چې د ژوند دنورو چارو په څېر موږ په شاعري کې هم دې رد فعل يا دپېښو سره دعکس العمـل لـه دريځـه چلـن کـوو. ددرمـان شـاعري هـم لـه دغـې نيمگړتيـا څخـه استثناء نه ده.که څه هم شاعر دخپلې ټولنې يو جزء دی اوله ښې بدې څخه يې برخمن دی.او دا هم يوه حقيقت دی چې د سړي شخصيت ، طرز تفکر او چـال چلـند پـه وده او تشـخص کـې حـاکم چاپېريـال او شرايط ستره ونډه لري اودادبياتو او شاعرۍ لوړې ژورې هم ورسره تړلي خو شاعر چې دټولنې حساس ويښ او بينا انسان دی الله تعالی ځانگړی استعداد او فکري ځواک ورپه برخه کړی که دعلمي مطالعې او زده کړو لمن ونيسي له دې حالته راوتل ورته شوني دي . شاعر کولی شي دخپل نوښت اوژورې او پراخه مطالعې او هنري تجربو پرمټ ټولنې ته راتلونکی انځور کړي دژوند دنـورو چـارو دسـمون او پرمختـگ لپـاره لار نقشـه وښـايې او پـه دې توگـه د ټولنې جيلب دسم مسير په لوري ونيسي.

ترکومه چې ددرمان دشاعری دهنري اړخ خبره ده نو ما په خپله پخوانۍ ليکنـه کـې هـم داو ويلـي وو چـې روانـه خونـدوره او پـه تـول پـوره شاعري يې کړې دبېلگې په توگه دکتاب دسر غزل يادولی شو هغوئ وايي.

خلک گوره پـه اسـمان کـې ابادېـږي
پښتانه دي چې په ځمکه کې ډوبېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غزل چې بې ردیفه دی تر پایه ښه ښه بیتونه لری او زما په اند ددوئ دکتاب براعه الاستهلال یې ګڼلی شو. دمطلع لومړی بیت دصنعت ارصاد نمونه ګڼلی شو. یعنې دلومړی بیت په لوستلو سړی ددویم بیت دمحتوا تشخیص کولی شي. دصنعت تعریض نښې هم پکې شته دساري په توګه وایی. خلک ګوره تر اخره ټول خلک هم په اسمان کې نه ابادیږي مراد ورنه ځینې دي همدارنګه په دویم بیت کې هم پښتانه عمومي خبره ده خو مراد ورنه دپښتنو ډېرکې برخه ده نه ټول ځکه نړۍ کې تر پښتنو ورسته پاتې هم شته او نه خو ټول پښتانه په زمکه ډوبېږي.همدارنګه په اسمان کې ابادېدل او په زمکه کې ډوبېدل دپرمختګ اوپه شاتګ لپاره د پورنۍ (استعارې) په توګه کارول شوي.

زه د چـــــــــا له غمه دومره ډېر ژړېږم

په ګرېوان مې په شرط شولې زرغونېږي

دغم نه ژړا بلکل زړه اوتکراري خبره ده دویم بیت یې ښکلې محاوره او په ګرېوانه دشلو زرغونېدل په زړه پورې نوې ورتنې (تشبیه) ده. داشعر یې دنوښت یوه بله بېلګه:

یو سړي کاروبار غوښتو دویم ووې

نن سبا خـــو تابوتونه ښه خرڅېږي

که کاروان صیب وایی:

غوڅ یې کړ تابوت یې کړ ستانوم به مې لیکلو پرې

ستا په نامـــــه خاورو ته چیــــــنار راسره ځــــي

نو درمان هم له چا کم نه دی همغه تابوت دی له همدغو ناخوالو سرټکونه ده ولې په نوي انداز .پر روان وضعیت یې نیوکه یو غوره کنایه ده.

دحمزه بابا رنګ هم لري هغه وایی:

بــــل خوا دې کاته چې مې دروکاته

رووړدی په دې غلا یم څه به نه وایې

درمان وایي:

ته چـــــــــې وایې نوره مه راته راګوره

ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کېږي

دیوې ښې ورتنې سربېره دمبالغې صنعت هم لاندې شعر کې د پام وړدی

انـــګي دې دسرو اوبو ګړې دي

چې ورګورمه نو تنده مې زیاتېږي

په صنعت محاوره کې ښه ماهر دی لنډنوم په ښه توګه کاروي لکه دا بیت

که دخوږ زړګي درمان غواړې نو غوړشه

محـــــبت ورته له هر څه نه ضرور دی

یو بل شعر کې وایي:

یوه سترګه چېرته ځان رابـــــاندې وینه

ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې (یوه سترګه) دخوستي ګړدود یوه خوږه اصطلاح ده. د الهامونو ورکېدل داشنا له فراق سره تړل دحسن تعلیل ښه بېلګه بولو.

دا هم:

زه حــیران یم چې بدل مې له چا واخلم
چې یې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

دا شعر دمراعات نظیر او تعریض صنعت هم لري او دشاعر دفکري عمق او سولیز طبیعت څرګندویه هم دی.

درمان شاعرانه حجونه هم کوي:

درمــــــانه ځم دنفرتونو شیطانان پرې ولم
دزړه په جیب کې په دې تمه ګرځومه تېږې

یاد بیت کې د حسن استدلال سربیره دتلمیح صنعت هم په ښه توګه کارول شوی.

دا یې هم صنعت مدح بالذم

په ورځ دقیامت به خدای ته څه وایې ځواب
خونونه دې اشنا په هــــــربانه اوښتي دي

درمان په شاعرۍ کې خواږه او ترخه دواړه په خوندوره او زړه راښکونکې انداز بیان کړي د ادبي صنعت او هنر هنداره یې دتصنع ګرد و غبارنلري او ډېر په طبیعي توګه یې کارولي. ښه ردیفونه ولسي محاورې او کلیوال تصویرونه یې هم دستایلو دی. ارواښاد ډاکتر اعظم په وینا:

هرانداز یې دلفریب دی خو زړګیه
دا ساده ساده کتل یې دکتو دي

ماته ددرمان فکري پوخوالی او اعتدال سپېڅلې جذبه او انساني عاطفه تر څه نه زیات دکتو وړ ښکاري.

دلیکنې په پای کې دنظر ماتي په توګه ځینو نیوکو ته صرف اشاره کول غواړم. ځکه چې درمان تر ما زیات دشعراو شاعرۍ په رمزونو پوهه دی.دویم دا چې یواځې ستاینه یوصرف دانسان د (انا) یا زه یم تغذیه کوي دتعمیر په موخه نیوکه دژوند دهرې برخې اړتیا ده .

لکه په دې بیت کې دبحرونو ستونزه چې پروفي غلطي هم کېداشي:

پرېږده رقیبان خوله باران راوتي خوړونه دي
تــه لکه په سره اوړي دیخ ګړي سرې اوبه

که داسې وویل شي:

پرېږده رقیبان خو له بارانه وتي خوړونه دي

داهم درواني دستونزې بله بېلګه:

ما ګوره په نښتي جنګ کې هم دژوند نارې کړم
دا مـــــه وایه چې ښکلې مفکوره درسره نشته

که لومړی بیت داسې وویل شی:

ما ګوره نښتي جنګ کې هم دژوند نارې کومه

دا هم یوه بله ستونزه:

لاندې شعر هم دابهام ښکاردی:

خدای(ج) به وي داچې دې زموږ پر لوري پښه ماته وي
خـــــدای(ج) به وې دا چې دغمونو سلسله ماته وي

دقافیې ځینې وړې ستونزې:

د محبت په خـــاوره پټ یې کړم ظاهر یې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون یې کړمه ډېر یې کړمه

د ظاهر او ډېر غرېږ ګراف توپیر لري دواړه هم قافیه کول تیروتنه ده همدې ته ورته ستونزې دهمدې غزل په نورو بیتونو کې هم مونډل کېږي.لکه خاطر، چاپېر، شاعر، هېر . یوه بل ځای کې توکل ،اجل ،متل ، اوربل، عکس العمل په غزل کې بیا ټولوم او مبهم په یوه قافیه کې راوړل شوي...

هیله لرم چې دا څو نیوکې ددرمان دناهیلی لامل ونه ګرځي او په اصطلاح زما دغو ترخو ته دحقیقي ترخو په سترګه ونه کتل شي.

ټول کتاب مې ټکي پر ټکي ولوست دهرې غزلیزې ونې ښاخونه مې څنې وهل او ځولی ځولی خوندونه مې ترې واخیستل ددوئ شاعري دپرمختګ پرلوري چټک ګامونه اخلي.ښاغلی درمان او دشعر مینه والو ته ددغې ټولګې مبارکي وایم . دخوست جوس دې تل په ادبي ګلانو سمسوره او ښېرازه وي.

دسوکاله او ودان افغانستان په هیله

عبدالله صادق

کابل - ملي مارکېټ

۸/۷/۱۳۹۴

په غزل کې د خوشال غوندې جرأت

شعر د پخو خبرو په څېر پخېدل غواړي. ماشوم چې لوی شي خبرې یې هاله پخې شي، خوځینې ماشومان بیا داسې وي چې په ماشومتوب کې په خپلو پخو خبرو خلک حیرانوي. ځینې شاعران هم کټ مټ همداسې وي؛ په ډېر کم عمر کې پاخه شعرونه وایي. خو اکثره شاعران د عامو ماشومانو په څېر وي چې هرڅومره سترېږي؛ پوهه، تجربه، مشاهده، تخیل، تفکر او زیرکتیا یې زیاتېږي شعر یې هم قوي کېږي.

د درمان صیب شعر هم ورو ورو پخېږي. تخیل او تفکر یې ورو ورو د شعر مغزو ته ورننوځي. د لومړۍ ټولګې په پرتله یې د دویمې شعرونه خواږه، روان او څرګند پیغام لري. خو د لوستلو په وخت کې یې زما پام یوې بلې خوا ته واړوه؛ خوستیو اصطلاحاتو او ځینو جملو ته.

درمان صیب وایي:

خدای(ج) بـه وي دا چې دې زمونږ پـر لـوري پـښـه ماته وي
خـــدای(ج) به وي دا چې د غمونو سلسله مـــــــاته وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زلمی ونومول شي ترهغې د جینۍ کور ته د رواج او دستور له مخې نـه شي ورتلـی چـې ترڅـو یـې/پښـه مـاتی/ نـه وي شـوی. زلمـی د یـو شمېرنږېږدې خپلوانو سره مل د جینۍ د خپلوانو په مشوره په یوه ټاکلي ورځ د جینۍ کره د مېلمستیا لپاره ځي، د جینۍ کره هم ځینې خپلوان راغلي وي. زلمی(زوم) په هجره کې ناست وي د کلي شوخ ځوانان ټوکې ټکالې پرې کوي خو یو وار به کور ته هم ننوځي. هلته نو بیا خدای(ج) دې ساته، د پېغلو له خوا سل نخرې وي، یا د کټ پرې نه وي خو ریجایي ورباندې وي چې زوم په ناخبرې کې ورباندې کېني پښې یې پرسر واوړي، یا به غوړ جام په یو لاس پورته کوي او .... خو کله چې زومګیري (پښې ماتی) وشي نو د زلمي پښه د جینۍ کور ته ورماته شي. پښه څوک د واده په ورځ، ځینې د لاسنیوي په ورځ او ځینې نور یې په کومه بل ورځ کوي.

رښتیا که وي رقیب دې د آنې سرې هم نـه دی
جانانه خو چې تاته دومره ګران دی په ما ګران دی

(آنا/ آنه): هندي نرینه نوم دی. د پخوانۍ سکې د شپاړسمې برخې باور یې لره. خو د سکې د ارزښت په کمېدو سره آنه ډېره بې ارزښته په دې شوه چې هسې هم د سکې شپاړسمه برخه وه. څوک یا کوم شی چې ارزښت یې ډېر کم او یا د نشت برابر وي نو خلک ورته وایي چې د آنې هم نه دی؛ یعنې د آنې هومره ارزښت هم نه لري.

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو څټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې تـه روان

/تورسپی/ توره پېشو/ دواړه په دیني لحاظ بد ګڼل شوي. ملایان وایي چې په کـوم کـور کې تـور سپی ملایکې نه ورځي. توره پېشو هسې لکه چې د تورسپي په تور کې لاړه ده. په کور کې یې خلک نه پرېږدي، بده یې ګڼې. وایي چې کوم یو چې په کور کې وي کور سپېره او نیستمن کېږي، که څه شی یې وڅټلو هغه هم سپېره کېږي نو همدې باور دا اصطلاح زېږولې چې لاس یې تورسپي/پیشو څټلی. یعنې سړی سپېره او نیستمن دی او یوه یې نه دوې کېږي.

مینه غواړم، کبر نه کړم چې په چا بانـدې یې ګـوري
که تپی دی که ګربز دی که منګل دی ، ورته ناست یم

/په چا کتل/ او /کبر نه کول/ د مرکو او جرګو خبرې دي. په خوست کې د سترو قومونو خپل خپل نرخونه (د جرګو، مرکو اصول او قاعدې) مالومې دي. څوک چې دعوه له مخامخ لوري سره په نرخ خلاصوي نو وایي چې لار ورسره کوم خو که په نرخ یې نه خلاصوي او له شریعته هم جګ شي نو کبرجن بلل کېږي او دا هم ویل کېږي چې غره ته وخوت. خوڅوک چې کبر نه کوي وایي چې په نرخ یا په شریعت یې ورسره ګورم، ورته ناست یم.

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمـه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر یې محترمه

/سوی لاس/ د سوي لاس ساتل ځانګړی پام او توجه غواړي. اصطلاحاً د نازک او مهم شي ساتلو په وخت کې هم ویل کېږي چې د سوي لاس په څېر یې ساتل پکار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درمان صیب په شاعرۍ کې مې داسې بیتونه هم ولیدل چې په لوستلو مې بې اختیاره له خولې واه واه ووتل؛ هېڅ په هېڅه د پاچا د مخالفت په منطقي ډول غندنه، د خولګیو په بیان کې د خوشال خان غوندې جرأت، په آیینو د تناکو راختل، په غنو کې د زړوکو خښېدل/بندېدل، د تېرو غړول، د مور په دعا په سیند کې د ولاړې بېړۍ روانېدل، په خامه پلمه د پخو تناکو چاودېدل، په هرحال کې د جانان ستاینه او د جانان په رضا راضي کېدل او ځان (مین) له جنازې (له مړي) سره او د یار خندا له سندرو سره تشبه کول هغه څه دي چې د درمان شعر ته یې د ډېر خوند او رنګ ترڅنګ درماني بڼه وربښلې:

ځـان تـه ګوتـه ونیسـه چـې تـا وطـن تـه څـه کـړې
هــسـې ګــني ځلــه د پاچــا مخالفــت کــوې

بیـان مـې د خولګیـو ښـه جـوت دی پـه غـزل کې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

ملامــت نــه یــم چــې پــه زړه مــې راختــې تناکې
د نظــر تـــاو د کړلـــې ډېـــرې ائینـــې تناکـــې

بانـه د مـه زمبـه نګـاره زړه مـې چـوي لـه درده
ګــوره څــه خامــه بهانــه غــوارې پخــې تناکـــې

ستا په بنیو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای
لکــه وریښــمین زړوکی خــپله خښیده پــر غنــو

منـې کنـه اخېـر دې هـم لـه خولـې نـه (واه) ووتـل
زه خــو شــاعر یـــم پــــه خـبرو راولـمـــه تیــره

د سـیند پـه منځ کـې مـې ولاړه کشتۍ وچلېـده
لـه دې نـه ښکاري چې مورکۍ راتـه دعا کړې ده

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما ګران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما ګران دی

تـه چـې زمـا تـر مخ رقیـب سره تېرېږې خانــدې
ګوره پـه سر د جنـازې ، سـندرې نـه وایـي څوک

درمان صیب ته د لاهنري بیانونو د هنر او جرأت په هیله.

ساده حیدرخېل

جدي ۱۳۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

نه پوهېږم په خپلو شعرونو څه ولیکم ؟ زما شاعري دومره پېچلې نه ده چې شننې او تحلیل ته دې اړتیا ولري ، نه مې هم په شعر کې د ځینو خلکو غوندې لغات پراني کړې ده ،چې خلک دې پرې په اسانه پوه نه شي ، ما لکه د ارواښاد مصري خان خاطر په څېر ساده او کلیوالو خبرو ته په ساده او کلیوالي ټکو د سندرو جامې وراغوستي دي ، هو! یوه خبره چې باید یاده شي هغه زما په شاعرۍ کې د ځینو سیمه یزو اصطلاحاتو کارول دي، چې هغه اصطلاحات هم ښاغلي ساده حیدرخېل صاحب په خپله لیکنه کې په ډېره ښه توګه واضح کړي دي ، چې د زړه له کومې مننه ترې کوم، زه مې د خپلې ټولګې ښه او بد تاسو ته پرېږدم . هیله لرم چې خپل نېک او رغنده نظریات رانه ونه سپموئ. په پای کې د خپلو خبرو په پلمه د اوسني دور نوښت ګر شاعر ښاغلي ممتاز اورکزي دا بیت راوړم او بس...

په خپل شعر مې تبصره دا وه مـــمتازه
چې بس لږ څه ورنېږدې یمه ښه نه یم

په مینه
قدرت اللّٰه درمان
٦ عقرب ١٣٩۴

غزل

خلــک ګــوره پـــه اســمان کـــې ابـــادېږي
ښېـــتانه دي چـــې پـــه ځمکـــه کـــې ډوبېـــږي

یـــو ســـړي کاروبـــار غوښـــتو، دویـــم ووې
نـــن ســـبا خـــو تابوتونـــه ښـــه خرڅېـــږي

زه حیـــران یـــم خدایـــه چرتـــه پنـــاه یوســـم
ستا پـــه کـــور کـې چـــې هـــم خلـک وژل کیـږي

د رقیـــب کیســـو تـــه مـــه ګـــوره ملګریـــه
غـــږ نـــو کلـــه پـــه نظـــر پســـې رســـېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بښخ د وځي د چاپلوسو انسانانو
لکه تاندې لښتې هر لور ته کړيږي

اننګي دې د سرو اوبو ګړي دي
چې ور ګورمه نو تنده مې زياتيږي

يوې ماشومې خدای ج ته داسې سوال کولو
باران ونکړې زمونږ خېمه څڅيږي

زه چې ستا د ديدن خېر له خدايه غواړم
رقيبان دې لکه سپي راته غپيږي

صدقه شم د زيړه پښتون له خويه
ښه غمي له سختو تيږو تراشل کيږي

خدايه خپلې مريضۍ ته خپه نه يم
خپه دېته يمه مور راته ځوريږي

يا به زه وم يا رقيب ، نو دواړه نه شي
ښکليه اور او اوبه نه سره چليږي

زه د چا له غمه دومره ډېر ژړيږم
په ګرېوان مې په شرط شولې زرغونيږي

ته چې وايې نوره مه راته راګوره
ښه نو څه وکړم چې نه مې درنه کيږي

زه شاعر يم د کاروان بابا خبره
دروغ نه وايمه ښکلي مې خوښيږي

په مړی د مسافرو ذکر وشو
خدای ج منې که په مړی مې شخوند تيريږي

چې په تورو خاورو مور نه شي درمانه
وړی نفس په بل رنګه نه مړيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

هـرې خواتـه ویـر دی او مـاتم دی کلـی داسـې دی
دلتـه پـه قـدم قـدم کـې غـم دی کلـی داسـې دی

هــو مــنم ســپرلی دی خــو زه تمــه د گــل نــه لــرم
ایشـی چـا پـه پولـه پولـه بـم دی کلـی داسـې دی

درې بیتونه

چــې دا د قیــامتونو علامــې نــه دي نــو څــه دي
انسـان چــې پـه انسـان پسـې چړې اخیسـتې دي

ولـس مـې د یـو بـل غـم شریکـی تـه وزگـار نـه دی
هـــر چـــا د خپلـــو مـــړو جنـــازې اخیســـتې دي

تـــه گـــوره پښـــتنو تـــه د نفـــاق لـــه برکتـــه
تـه گـوره لکـه سـپک خـلي ویـالې اخیسـتې دي

((وړي))

گرمي ده ډېره
زړه مې پرې سوځي
زیړه غنم دي
تنکي لاسونه
سپینې خولې یې
په مخ راماتې
زه یې له ورایه
په تماشه یم
غربت یې ډېر دی
چپل یې پرې دي
د غنم دروزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پښنه کې لاړه
يو اخ يې وکړ
اسمان يې وکوت
يو څه خو غواړي
خو څه به غواړي
درد په هغې دی
خو ما محسوس کړ
زما په زړه کې
ليکه شوه تېره
تر اخ يې جار شم
زه ترې قربان شم
يو څوک خو ورشئ
پلار ته يې وايئ
«له ما د څټه غنم واخلي
په شين خالی د وړي نه راټولوينه»

غزل

چې د عشق او يارانې خبرې نه دي
ورکوه يې د فايدې خبرې نه دي

لږ خو کېنه لا وختي دی بيا به لاړ شې
لا مو کړي سره دوې خبرې نه دي

شعر د مينې او الفت ډکې خبرې
شعر يوائې د جګړې خبرې نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړو، وړو خبرو د قربان شم
درنېږدې د سرېندې خبرې نه دي

په سهار مو رنګ الوتی وو همدومره
نور مې ياد د هغې شپې خبرې نه دي

د نفرت په باب غږېږې څه ورکېږه
ستا خبرې د انې خبرې نه دي

پوره کال وشو غزل ليکلی نشم
پورهکال کړي هغې خبرې نه دي

هغه خلک اوس دعوه د نرينتوب کړي
هغه خلک چې د يوې خبرې نه دي

زه خو سپينې، سپينې وايمه درمانه
خلک دې وايي چې خوږې خبرې نه دي

غزل

د غــزل او د ټپــې انــډيوالي ده
کــه زمــا او د هغــې انــډيوالي ده

په لمبه ، لمبه رخسار د خولو څاڅکي
د بــاران او د ډېــوې انــډيوالي ده

پاګل نه وم زه په هر څه پوهېدمه
مړه خبر دی ما به وې انډيوالي ده

چې له سترګو نه يې تېر شې نو يې هېر شې
دا د دغــې زمــانې انــډيوالي ده

يوه ښکلې او يو ښکلی سره ناست دي
د بــادام او د پيســتې انــډيوالي ده

دا چې رنګ مې تور اوښتی دی درمانه
دا مې کړي د لمبې انډيوالي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ورغـلي پرهرونـه بـه مـې خـولې نـه کـوي
سترګې دې پوهې کړه چې ست د یارانې نه کوي

چې نه راځي،صفا دې وایـي، زړه مې نه بدیږي
خـو پـه دروغـو د لـه مـا سره وعـدې نـه کـوي

زه کـه کـوم عیـب لـرم نـو مخـامخ د وایـي راتـه
خو پسې شا د څوک په ماپسې کیسې نه کوي

هغـه سـړی چـې جنـازه پسـې مـې نـه اودرېـدو
هغـه سـړی مـې دې دعـا د فـاتحې نـه کـوي

د شـفقت او عـاطفې اخیـري حـد وګـورئ
تبـه زمـا وي خـو خوبونـه مـې ادې نـه کـوي

نـه راتـه مینـه راکـوي نـه مـې نفـرت تـه پرېـږدي
یـاري منـي خـو یـار لـه مـاسره کیسې نـه کـوي

زه یـې د تېـر عمـر پـه حسـن بانـدې وغږېـږدم
ویـل یې درمانه ګـل خـو ټول عمر وږمې نه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا برند کړي دي باڼه ،خبرې نشته
وچه شوي مې ده خوله ،خبرې نشته

د پښتون په سیمه مرگ داسې دېره دی
ته وا هېڅ د ژوندانه ،خبرې نشته

«چې ته نه وې زر خبرې مې په زړه وې
چې ته راغلې اوس پنځه ،خبرې نشته»

دا غزل چې د هر چا وو خوښ مې نه شو
دې غزل کې مې د زړه ،خبرې نشته

څه ژوره خاموشي ده وارخطا یم
مخامخ یو زه او ته ،خبرې نشته

که رقیب مو له منځ ووتو درمانه
زما او ستا تر منځه څه ،خبرې نشته

غزل

چې الوتی مې له ژونده رنگ او نور دی
د بېلتون مرض وهلی دی رنځور دی

دې خبرو خو مونږ شل ځایه تقسیم کړو
دا مې دوست دی ،ها دوښمن دی دا تربور دی

زه چې تاته درنېږدې شمه نشه شم
څڅېدلی دې په خټه کې انگور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه حیران یم چې بدل مې له چا واخلم
چې یې مړ کړمه هغه سړی مې ورور دی

په نړۍ د نفرتخپلو پاچاهي ده
محبت پکې په مثل د مزدور دی

دا د مخ ریحان د چېرې مړاوی مه شه
د زړه بام مې په همدې باندې سمسور دی

که د خوږ زړګي درمان غواړې نو غوږ شه
محبت ورته له هر څه نه ضرور دی

غزل

له تا به هېر وم خو له ما نه هېرېدې ملګریه
په هره لار په هر قدم مې یادېدې ملګریه

خود به په ټول کلي وږمې راخورېدې ملګریه
هغه چې داسې خلاصې څڼې ګرځېدې ملګریه

اوس تنهایي په ملا مات کړی یمه زړه مې مات دی
پخوا ډاډه وم ځکه ته مې درلودې ملګریه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما واړه عمر په غزل کې شاعري کړې ده
له مانه مه غواړه نظمونه قصيدې ملګريه

لکه دا ستا هسې تسل مې د زړه نه پرې کيږي
په تصويرونو دې ما ډکې کړې ښوې ملګريه

زه دې په بيا ووايه ، بيا ووايه ستړى کړمه
خو ستا له خولې نه راونه وتې ټپې ملګريه

درمانه زه مينه سکه د دين حصه ګڼمه
زه خو ولاړ يمه په دغې عقيدې ملګريه

غزل

خوله مې درجار خو په يو شرط که دې روژه ماته وي
که جنتونو ته دې ياره دروازه ماته وي

خدای(ج) به وي دا چې دې زمونږ پر لوري پښه ماته وي
خدای(ج) به وي دا چې د غمونو سلسله ماته وي

په مړه تصوير دومره تسل د زړګي کله کيږي
خو بيا هم ښه دی څه نا څه پرې اندېښنه ماته وي

بې رنجو سترګې او بې خاله زنه داسې ښکاري
څنګ چې غزل کې رديف مات وي قافيه ماته وي

ستا په يادونو کې تر دې حده مشغول وم اشنا
زه چې خبرېږمه سحر وي ټوله شپه ماته وي

خاونده ته خو مې درمان اشنا ته خبر پېښوې
بېګاه مې خوب ليده چې لاس کې مې آئينه ماته وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

((مینه))

هو گرانه منم درسره
چې مې وعده کړې وه
چې نور الفت نه پالم
او یارانه نه کوم
خو زه بښنه غواړم
زه دروغجونی شومه
خو دا په دې چې گرانه
زه مینه دین ، مینه ایمان گڼمه
په دې نفرت نفرت ماحول کې چې هم
لا یارانه کوم الفت پالمه
ځکه !
چې زه په مینه ژوند تېروم
ځکه !
چې شر سره مې نه لگیږي
ځکه !
چې کرکه مې په زړه کې نشته
ځکه !
نفرت مې په فطرت کې کې نشته
ځکه !
په مینه کلک ایمان لرمه

غزل

خدایه سپوږمی ده که هغه ده پر بلی ولاړه
څه زړه راښکونکي نظاره ده پر بلی ولاړه

نری شمال یې د گردي کمیس لمن ښوروي
لکه د منې میاشت کږه ده پر بلی ولاړه

بیا یې د چا سره وعده د ملاقات ایښې ده
هغه چې داسې ټوله شپه ده پر بلی ولاړه

ما وې چې څنگه خوشبويي په واړه چم خوره ده
د سرو گلونو گلدره ده پر بلی ولاړه

د ځوندېداري لوپټې پیڅکه یې تاو له رخسار
په گوتو جوړه آئینه ده پر بلی ولاړه

درمانه زه به یا قربان ورسره خود وایمه
د غرنۍ ژبې ټپه ده پر بلی ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو دې په شنو سترګو کې لیکه د رنجو نه وینم
نور دې په درست وجود کې یاره چېرته خو نه وینم

له دې نه پورته به څه حد د بېغورۍ وي اشنا
په ګردي کال کې دې تصویر د اننګو نه وینم

چې د رقیب پر وارندې ماته په خندا شي راشي
زه په بې ننګه یار کې دغومره پښتو نه وینم

دا خو منم چې د نړۍ ادبیات مخکې لاړ دي
خو پکې ساری د خوږو ، خوږو ټپو نه وینم

که دې د خدای ج لپاره مینه کړه نو راشه اشنا
کنه وي توان زه د نتکۍ او د بنګړو نه وینم

زه تر هغې ددې محفل رنګیني نه منمه
جانانه ستا نرګسې سترګې چې تر څو نه وینم

د کلي لوی واړه شکمن دي درمان ګله اشنا
نور دلته مه راځه چې مخه د لانجو نه وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بيتونه

ته چې وايې ته راته دعا کړه نوره څه وکړم
خدایج خو دې د ټول وطن پاچا کړه نوره څه وکړم

اوس نو پرې پاسته قدم راوآخله وېره مه کوه
لار مې په ښو درته صفا کړه نوره څه وکړم
....

دوه بيتونه

ګډ دي پکې دومره ډېر خواږه شعر دې ليکلی دی
آخ الله سړيه څومره ښه شعر دې ليکلی دی

دومره ډېر صفت يې د ځان واوريده نو ويې وې
واه درمانه واه زما په زړه شعر دې ليکلی دی

څلور بيتونه

د زړګي د درد ټکوره راته ګوره
د هجران له اور مې ژغوره راته ګوره

ستا غزل له مانه سل وارې بهتر دي
يا غالبه يا ټاګوره راته ګوره

اې زما پر سوځېدو دې زړه بد نه شي
راته ګوره، راته ګوره، راته ګوره

توري سترګې دې دي بار په الهامونو
څو غزل رابانده پلوره راته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې نه پرېږدي ملا اوس ماته نصيحت کوي
وخت به وي چې ته به د ساقيانو امامت کوي

ووايــه تــر کــومې بــه بــدي د محبــت کــوي
څو به ناست مورچل کې يې تر کومې به نفرت کوي

گرانه ده که دا ښکلي دې چېرته په لار راوستل
هسې پرې خواري کوي او هسې پرې محنت کوي

څــو بــه مــې جانانــه ارمانونــه پــه لمبــو ســوځې
څو به غېږ ته نه راځې تر څو به بغاوت کوي

ځان ته گوته ونيسه چې تا وطن ته څه کړي
هســې گنــي ځلــه د پاچــا مخالفــت کــوي

دا د بېلتون غم که دې په غر کېښود اوبه به شي
افــرين درمانــه چــې تــر اوســه مقاومــت کــوي

غزل

گډ کړی چې مې رنگ د محبت دی په غزل کې
مــا کــړی د رنگونــو امامــت دی پــه غــزل کــې

پيدا مې ځکه دومره ډېر خوږلت دی په غزل کې
چې گام په گام مې کړی ستا صفت دی په غزل کې

ورکــړی مــې الفــت تــه اوليــت دی پــه غــزل کــې
مـا کـړی د نفـرت څخـه نفـرت دی پـه غـزل کـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـان مـې د خولګیـو ښـه جـوت دی پـه غـزل کـې
ما کړی د خوشال هسې جرات دی په غزل کې

راوستی دغـو دریو لـوی قیامـت دی په غـزل کې
سرګم دی که سرود که موسیقیت دی په غزل کې

مـا کـړی لـه جنګونـو بغـاوت دی پـه غـزل کـې
ساتلی مې تل خیال د انسانیت دی په غزل کې

درمانـه اوس مـې فکـر سلامت دی پـه غـزل کـې
درمانـه اوس مـې کـړی ریاضـت دی پـه غـزل کـې

غزل

د یـوه ښـکلي تصـویرونه رانـه ورک دي
د ژونـــد واړه امیدونـــه رانـــه ورک دي

یـوه سـترګه چېرتـه ځـان راباندې وینـه
ته چې ورک یې الهامونه رانه ورک دي

مـونږ پراتـه یـو لکـه خـاورې بـې غـروره
ښکلي نه یو چې ځانونه رانه ورک دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـد کومـه خـو چـې تـه راسره نـه يـې
تـش کـالبوت يـم اندامونـه رانـه ورک دي

بلبـل غړيـه خـوش مزاجـه گـل اندامـه
سـتا سـتايلو تـه لفظونـه رانـه ورک دي

لکــه گونــگ درتــه ولاړ يمــه درگـــورم
د خــــبرو ســــيلابونه رانـــه ورک دي

درمـان گلـه نـن يـې بيـا راتـه خنـدلي
دا چـې ځمکـه اسـمانونه رانـه ورک دي

غزل

شپه که څه د کال هومره اوږده وه خوب مې وه نه کړ
ستا د نـه راتللـو اندېښـنه وه خـوب مـې وه نـه کـړ

اخ څه جنتي غوندې صحنه وه خوب مې وه نه کړ
څوک مې د زړګي په سر ويده وه خوب مې وه نه کړ

سـتا د بنگـړو جـڼ مـې غلـى غلـى اوريـده پکـې
ښکلي سندريزه غوندې شپه وه خوب مې وه نه کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ساعت يې هم د خوشالو تر بريده نه پرېښوم
تاو رانه د هجر دايره وه خوب مې وه نه کړ

بيا به يې د کوم کمبخت ادکه بوره کړي وي
چم کې د چورلکو بدرگه وه خوب مې وه نه کړ

ټوله شپه مې گله په اسمان کې ستوري وشمېرل
بله راته ستا د ياد ډېوه وه خوب مې وه نه کړ

مينه نه وه، يار نه وو ،درمانه خوند يې چېرته وو
ژوند مې د ازغيو بستره وه خوب مې وه نه کړ

غزل

لکه خزان يې د سپرلي تنکی غوټۍ وخوړې
دې رواجونو بلا ډېرې جينکی وخوړې

زما پېزوان او تنکی خاورې شه رادرومه اشنا
زياتي پردېس کې د پرديو مزدورۍ وخوړې

ته دې د خپلې پستې غېږې خوب راولوره
بيا ملامت يم که مې بيا د خوب گولۍ وخوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښــتنې پېغلــې پــه کورونــو اندېښــنو زړې کــړې
پښــتنو ژنېــو پــه ســفر خپلــې ځــوانۍ وخــوړې

تاتــه د ټيــک د اخيســتو وعــده کــې پــاتې راغلــم
څــه ږلــۍ تــوۍ کړلــې او څــه شــولې مرغــۍ وخــوړې

خدای ج خبر ته به پکې خپل تصوير ليدی شې کنه
مــا خــو د زړه وينــې اشــنا پــه شــاعرۍ وخــوړې

درمانه خدای ج خبر چې مونږ ته څه ښېرا شوي ده
مرگـــي ناترســـه دلتـــه ډېـــرې زنـــدگۍ وخـــوړې

غزل

ملامــت نــه يــم چــې پــه زړه مــې راختــې تنــاکې
د نظـــر تـــاو دې کړلـــې ډېـــرې ائينـــې تنـــاکې

بانــه د مــه زمبــه نگــاره زړه مــې چــوي لــه درده
گـــوره څـــه خامـــه بهانـــه غـــواړې پخـــې تنـــاکې

کلــه نــا کلــه مــې د تــورې گــزار نــه غوڅــوي
کلــه نــا کلــه خــو مــې تشــې کــړې کيســې تنــاکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته غرېږې مونږه ښو بدو ته نه ګورو خو
یاره له واره کړو په واه واه باندې خولې تناکې

پرېږده چې نن دې د غرور په غونډۍ وخېږمه
پرېږده چې ښې دې په دیدن پسې کړم پښې تناکې

ته څه خبر یې چې پردۍ مزدورۍ څه ته وایي
د پاچا زویه ته به خود نه پېژنې تناکې

غربت به څو پورې درمانه ستا لمن نه پرېږدي
ته به ترکومې په ورغوي ګرځوي تناکې

غزل

د هجر شپه وه زه او زړه مې وو پراته پر غنو
ته راته وایه ښه نو څنګه وی ویده پر غنو

په اننګیو دې د زلفو څوکې مه خوروه
په ګلابونو چا جوړ کړي دي ویږه پر غنو

ستا په بڼو کې مې زړه پاتې شو ما څه کړي وای؟
لکه وریښمین زړوکی خپله خښیده پر غنو

په دا ازغنه لار چې تا پورې درتلم لالیه
ځان ته خفه نه وم خو زړه مې خوریده پر غنو

زه د هغې نرګسې سترګې څنګه مچې کړمه
ته راته وایه سړی څنګه کېږدي خوله پر غنو

توکل په خدایؑ نن مې دې بیا بڼو ته ډېر وکتل
توکل په خدایؑ درمانه وامې چاوه زړه پر غنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په رگ رگ کې مې ودان شولې سړيه
لکه ځان رابانـدې گران شولې سړيه

تش کتې مې گنې نور مطلب مې نه وو
خو ته هسې بدگمان شولې سړيه

د مذهب کيسه د هر چا بېله ، بېله
خو دا ښه شوه چې انسان شولې سړيه

دا دې کومه بې رخې راسره وکړه
چې زه راغلم ته روان شولې سړيه

له خوږو خوږو کتو نه دې مننه
په دې پوی شه چې جانان شولې سړيه

اوس په تا پورې ده کوم چې دې لوريږي
هم مې درد هم مې درمان شولې سړيه

درمان

غزل

ته چې وايې شېخه مينه جرم دی غذاب لري
وښيه چې داسې مسله دې کوم کتاب لري

ما چې يې د سترگو صفت کړو هغې په ناز ووې
زه دې ځار له سترگو شمه څه ښه انتخاب لري

هسې نه د زړه دنيا مې بله باندې واړوي
مه پټوه سترگې دې تاثير د انقلاب لري

تاته دې د خپلې خولگۍ هسې اهميت نشته
سمه د خرما په څېر ده خوند لري ثواب لري

هغه د حيا په څادر پټه پښتنه پېغله
نه ! ليدی يې نه شې په مخ وه جوړې نقاب لري

ته خو د درمان د ژوند کتاب په دقت ولوله
هره يوه پاڼه يې ځانگړی د عشق باب لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چـې داسـې يـارانې تـه زړه نـا زړه دی
دا سـړی د ژونـد لـه خونـده خـبر نـه دی

ايســار کــړی زړه ښــونکي بېلتانــه دی
دا مـين دې نـوره تنـگ لـه ژوندانـه دی

دې سـړي تـه پـلار گـټلي ده گـرم نـه دی
دا چـې داسـې تـر تنکـي بريـزر اوده دی

خوشـــبويانې د جنـــت محسوســـومه
سر مـې ايښـی د مـورکۍ پـه زنگانـه دی

درمـان گلـه پېغورونـو تـه جـوړ نـه شـو
بـس دی درومـه زيـاتي لمر پـه راخاتـه دی

غزل

دا خو ځکه دومره ډېر تاثير لري زړه وړونکي دي
سترگې يې دوې غبرگې شهزادگۍ باڼه ساتونکي دي

خدايه راته خبر پيښوې هر څه پيښيدونکي دي
تاو مې له زړگي نه د يادونو ځان وژونکي دي

څنگه خولگۍ درکړم اشنا څومره ډېر ليدونکي دي
نن سبا خو ياره ديوالونه حال ويونکي دي

زه خو د رقيب له انتخابه خبر نه يم خو !
ماته يې په ټول وجود کې سترگې زړه راښکونکي دي

نن سبا دې ياره د ښايست موسم ښه گرم دی
نن سبا دې ياره په زرگونو پيرودونکي دي

اوس چې دې درمانه د زړگي وينې ورگډې دي
اوس دې په هر ځای کې د غزلو خوښونکي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راشې رانه يوسې بې خوبي راباندې گرانه يې
ته لکه کلاسيکه موسيقي راباندې گرانه يې

راشه ته د خپل حسن تاثير له مانه وپوښته
اخ لکه د شنو بنگو مستي راباندې گرانه يې

تاته به د ستا د غنمرنگي ښکلا څه وايم
سمه لکه پاڼه د ببري راباندې گرانه يې

بد مې راځي څوک چې ستا په حسن انتقاد لري
ته مې لکه خپله شاعري راباندې گرانه يې

اوس دې هېرول راته ناشوني دي قربان دې شم
اوس خو مې حصه يې د زړگي راباندې گرانه يې

تاته به دا ستا د گرانښت څومره اندازه ښيم
نه ! حساب يې نه کيږي بيخي راباندې گرانه يې

اوس چې دې درمان تش تصور د بېلتانه وکړم
رامې شي په ذهن بېخودي راباندې گرانه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نفرتونو د زړګي کړلو صنمه تیره
له دې نه وروسته به په زړه پورې ټړمه تیره

اوبه به یم خو حوصله مې د فولادو جوړه
ته به مې ګورې چې زه څنګه نرمومه تیره

زه لارویان د محبتپه ګلابونو ولم
د نفرتونو لارویو ته ساتمه تیره

ښکلي کم نه دي خو چې ته مې انتخاب کړې پکې
ښکلیه په غره کې وي یوه نیمه اهمه تیره

منمه ستا لاس ته راوړنه به اسانه نه وي
چې غمی غواړمه نو خود به ماتومه تیره

ته به تر څو پورې اشنا ځان بې خبره ساتې
زه به ترکومې په دیوال درغورځومه تیره

منې کنه اخېر دې هم له خولې نه (واه) ووتل
زه خو شاعر یم په خبرو راولمه تیره

ریباره څه وایې هغې زما غزل اورېده؟
یاره په خوله د برکت شه اړومه تیره

درمانه ځم د نفرتونو شیطانان پرې ولم
د زړه په جیب کې په دې طمعه ګرځومه تیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه کار پیدا کومه څه روزګار پیدا کومه
د ژوند د ښه کیدو لپاره یار پیدا کومه

زړګیه د زړګي ناسور زخمونه پرې ګنډمه
چې ګرځم ورته ستا د زلفو تار پیدا کومه

بازار کې مې هېڅاته د شهرت ضرورت نشته
یاقوت یم ځان ته خپله خریدار پیدا کومه

تصویر دې په بټوه کې راسره ځکه ساتمه
زړګي ته پرې څه ډاډ او څه کرار پیدا کومه

په هره یوه ښکلا پسې چې سترګې ګرځومه
له دې لارې اشنا پروردګار پیدا کومه

د ژوند سختو حالاتو ته زړه نه بایلم درمانه
په مثل د اوبو یم ځان ته لار پیدا کومه

غزل

کلونه چې د ستا په بېلتانه اوښتي دي
جانانه تورې وینې مې په زړه اوښتي دي

په ورځ د قیامت به خدای ج ته څه وایي ځواب
خونونه دې اشنا په هر بانه اوښتي دي

برند بانه ولاړ یې رقیبان دي تېټې سترګې
ښکاره ده پر مغلو پښتانه اوښتي دي

زما په بېرته تګ باندې چې ته نه وې خفه
تک سره دې له ژړا ولې لیمه اوښتي دي؟

خامخا که ورک شو نه سپینچکه ځای مې ته یې
زړګي ته مې د ستا د نظر غله اوښتي دي

اوس دې نو درمانه مینه نشم پرېښودلی
اوس نو له ورخونو نه اوبه اوښتي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د محبت په خاوره پټ يې کړم ظاهر يې کړمه
ورک شوی زړی وم زرغون يې کړمه ډېر يې کړمه

دا ته چې وايې له يارۍ نه په لاس څه درغلل
په سترګو ړوند شې شېخه نه وينې شاعر يې کړمه

خبر شوم نن هغې زما تصوير ته اور واچوه
راته ښکاره شوه په تمامه مانا هېر يې کړمه

يرېږم نه د انسانيت ځنځير ترلی يمه
دا چې رقيب ته هم څه نه وايمه خاطر يې کړمه

زمونږ په چم کې د بادونو موسم بيا راسر شو
دسمال دې راکړه چې له غاړې نه چاپېر يې کړمه

زه وم ولاړ رقيب مې يار ته ورتر غاړې وتو
که مړ يې نه کړم د مرګي په غاړه تېر يې کړمه

غزل

چې ستا دغه ښايست وي او زما نظربازي شي
لوګي دې بيا تر منځ د جهان واړه سپيلني شي

له هرې خوا چکچکې شي له هرې خوا غورځي شي
ورګډ چې په اتڼ کې د ريحان* غوندې ژړکي شي

زما د نظر تاو به هم منې چې درته ګورم
راماته دې نرۍ نرۍ خواله په اننګي شي

* کبير ريحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نگاره ګلاب مخیه سنځل بویه چېرته ورک یې
زر راشه هسې نه وي چې بې خونده پسرلي شي

ته وګوره چې دا به د عشق کومه مرتبه وي
جانانه په سترګک کې چې د اختر مبارکي شي

نو زه ګورئ هغه ولس په مړو حسابومه
چې مینه په پیسو شي او شاعر یې درباري شي

درمانه چې هر بیت یې د زړګي په وینو لیکې
نو خود به د هر ځای کې د غزل ثنا خواني شي

غزل

مغلو سترګو دې که لږ هم دلسوزي ونه کړه
زړه مې پښتون وو زړه مې هم ورته زاري ونه کړه

بې ننګه یار راسره دغومره ځواني ونه کړه
تش په سترګک یې هم د عید مبارکي ونه کړه

د وخت جابر که راته پښې او لاس په زور وتړل
ویاړم پدې پښتون ضمیر مې غلامي ونه کړه

د سفر ورځې به زه خاورې په خوند تېرې کړمه
په مسکو شونډو دې اشنا خدای ج پاماني ونه کړه

منم تندی دې په سجدو باندې داغ ،داغ کړلو خو
بدبخت یې ډېر، د چا په زړه دې پاچاهي ونه کړه

زما له پښو ملګرو تل تیرې ویستلي دي خو
ما د ملګرو سره کله غداري ونه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــې پــه پــاړجنو شــونډو تــا وکــړه مُســکا لالیــه
ایلــه بیلــه پــه مــا کــې وچلېــده ســا لالیــه

کـړم پـه پنځـه وختـه لمانځـه کـې دا دعـا لالیـه
خدایج خو دې تا کړي ددې ټول وطن پاچا لالیه

حـالات کـه هـر څـومره سـتم کـوي پـر مـا لالیـه
خـو سـتا پـه سـترگو کـې دې رانـه شي ژړا لالیـه

پـــه اننگـــو دې ښــــتن بېلـــه لورینـــه کـــړي
نــه ! گلابونــه دومــره نــه لــري ښــکلا لالیــه

یـاره چـې بیـا دې سـنځل بویـه ځـې وسـپړلې
تغـیر بـه خـود کـوي د چـم آب و هـوا لالیـه

ویـل یـې درمانـه زه دې ځـنگ پـه ځـنگ ولاړه یمـه
پـام غمازانـو تـه دې وار نشـی خطـا لالیـه

غزل

ذهــن زمــا د خمارونــو پــر پالنــگ پــروت دی
پــه اننگیــو کــې د لپــې لپــې بنــگ پــروت دی

خــدایج خــبر نــور بــه زه لــه چانــه متــاثر وم کنــه؟
خو په غزل کې مې دا ستا د شونډو رنگ پروت دی

دا ســتا د حســن جنگیــالیو پکــې شــپې کــړي دي
د زړه محـل مـې لکـه وران دارلامـان ړنـگ پـروت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه لـوړې مـري خـو لاس د خېـر لپـاره نـه غځـوي
پـه دې سـړي کـې لا پښـتو پرتـه ده ننـګ پـروت دی

پـه دې وطـن کـې بـه د سـولې لمـر پـه ګرانـه وینـې
په دې وطن کې داسې ګڼ سیوری د جنګ پروت دی

جانانـــه نـــه! د موســـیقار د وس خـــبره نـــه ده
اخ پـه خـبرو کـې دې څـه ښـکلی آهنـګ پـروت دی

تا څـه ویل خو پوی پرې نه شومه چې څه دې ووې
درمانـه زړه کـې مـې تـر اوسـه پـورې زنـګ پـورت دی

غزل

دا څـــوک سر ماښـــام پـــاس پـــر بلـــۍ ولاړه ده
ســـپوږمۍ یـــې ســـلامۍ تـــه تیارســـۍ ولاړه ده

شېخ ولې ترې نه تښتي دا که نه وای دی به نه وای
دا مینـــه ده پـــه سر چـــې یـــې نـــړۍ ولاړه ده

یـو ځـا د ښـار لـه چوکـه یـو تصـویر دی را ایسـتلی
خاونـــد یـــې بـــم وژلـــی دی ګـــډۍ ولاړه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا یې راته کړله خدایزده چا پسې امین کړه
پرون نه تر دې دمه مې سلګۍ ولاړه ده

دعا راپسې وکړه مورې بخت مې کوڼه شوی
په منځ د دریابه کې مې کشتۍ ولاړه ده

راځه چې مینه وکړو دې حالاتو ته خو ګورې
نړۍ د نړیدلي پاڼ پر ژۍ ولاړه ده

چې نه ژاړم دا نه ده چې خفه درپسې نه یم
درمانه له ژړا نه مې مرۍ ولاړه ده

غزل

ژوندی یم په همدې زما ګزران تړلی دی
په مټ کې مې تصویر د خپل جانان تړلی دی

دیدن راکړه که ښکلي غزلونه رانه غواړې
ددغې للمې فصل په باران تړلی دی

ما ویل چې دا مې ذهن داسې ولې پیریانی شو
دا تا چې په اوربل پورې ریحان تړلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جهل مرتبه تر دغې بريده رسيدلې
انسان حلالولو ته انسان تړلی دی

د وخت پر کړليچنه لاره تا پورې درځمه
روان يمه په ځان پسې مې ځان تړلی دی

په ما د نفرتونو منترونه بې مانا دي
د مينې په ځرمن کې مې وجدان تړلی دی

له خپله کوره تښتي او ستا کلي ته درومي
په څه عجيبه کوډو د درمان تړلی دی

غزل

ته بې مينې ژوند کوې او زه په چا مين يمه
تا څخه ملګريه په همدې ټکي ځواکمن يمه

ستا په څېر خو نه يم چې مغرور يم کبرجن يمه
شکر خدای(ج) پېټ کړی زه د مينې په ځرمن يمه

ما چې دې د ګل سره تشبه وکړه غلط شومه
ته له ګل نه ښکلی يې نګاره دروغجن يمه

ته يې، چې بې مينې يې بې مالګې يې بې خونده يې
زه په دغه برخه کې غني يم ښه شتمن يمه

شايد مهربانه شې او مينې ته دې زړه وشي
لا خو دا اميد لرمه لا خو درته ژمن يمه

دغه شاعري ده درمان ګله چې پاچا يم پرې
نور کني څه سره او سپين خو نه لرم نېستمن يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که د پخوا په څېر مستي زما په زړه کې نشته
ستا هم د حسن نظارې د مخ په وره کې نشته

د ستا په نه شتون کې د مرگ تر بريده ورسيدم
تا خو به وې اشنا چې زور په بېلتانه کې نشته

چې مې په زړه وي هم هغه کيسه په خوله کومه
لکه د مار په څېر مې دوې ژبې په خوله کې نشته

چې مې له زړه ستا د يادونو گرمي وتښتوي
دومره مجال نو د دې جدي په ساړه کې نشته

شاعر سړی يمه په مينه زندگي تېروم
د نفرت عکس مې د زړه په ديواله کې نشته

درمانه يار به د ژوندون فصل په څه اوبوي
د مينې څاڅکی يې د فکر په وياله کې نشته

درمان

غزل

ستا په نه شتون کې مې په زړه بالا سختي تېره کړه
د نړېدلي پاڼ پر ژی مې زندگي تېره کړه

نه ته ميئن شوې نه د قدر د مينو وکړو
په عبسياتو دې اشنا خپله ځواني تېره کړه

د نيم کښو تمبو له څار دې مينه زياته نه کړه
په ما دې ټول عمر همدغسې نېستي تېره کړه

ما دې يو ځل هم په مَړو سترگو ديدن ونه کړ
شکر خاوند چې ستا د حسن پاچاهي تېره کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـا چـې پـه ټوکـو کـې د نـه راتلـو خـبره وکـړه
پـه مـا دې سـمه دمـه تبـه د مرګـي تېـره کـړه

زه خـو د ټـول عمـر ديـدن تـه وږی پـاتې شـومه
ماتـه يـې څـه کـه تـا پـه حسـن کـې خـاني تېـره کـړه

زه مـې پـه هـر غـزل کـې مينـه دومـره ځکـه سـتايم
چېرتـه د مينـې کليمـه کـه مـې لالي تېـره کـړه

مـا دې کـړې ورځ د راتـګ څوکيـداري وکړلـه
دا درتـه چـا وې چـې کـړې ورځ مـې خـالي تېـره کـړه

د زړه درمانـه پـه دې ټکـي ګيلـه مـن يمـه چـې
د ستا پـه شتون کـې مـې هم دومره بيماري تېره کـړه

غزل

هـره خـبره چـې پـه هـر محفـل کـې تـا کـړي ده
مـا يـې غوښـتنه درنـه بيـا کـړي ده ، بيـا کـړي ده

مـا چـې ستاينه پـه هـر ګـام ستا د ښـکلا کـړي ده
قـدرت پـه تـا کـې د رنګونـو انتهـا کـړي ده

سترګې مې سرې دي خو قسم دی شرابي نه يمه
ستا د تصـوير سره مـې ناسـته تـر سبا کـړي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــا واړه عمــر د الفــت تــوره تېــره ســاتلې
مــا واړه عمــر د نفــرت پــه ضــد غــزا کــړې ده

د سـیند پـه مـنځ کـې مـې ولاړه کشـتۍ وچلېـده
لـه دې نـه ښـکاري چـې مـورکۍ راتـه دعـا کـړې ده

ظالمــه ماتــه خــو قاتــل د انســانیت مــه وایــه
((مــا د دښــمن مــړي تــه هــم بــالا ژړا کــړې ده))

هغه چې هر ځل پکې خپل صفت ته ځیر شي وايي
«درمانـه واه ، واه پـه غـزل کـې دې بـلا کـړې ده»

غزل

کوومــه پــه لمبــو کــې زنــدګي ، زړه مــې خــوږېږي
چــې څــو وي دا وژونکــي جــدايي ، زړه مــې خــوږېږي

هندو، که مسلمان وي خو چې مري ، زړه مې خوږېږي
انســـان سره لرمـــه خواخـــوږي ، زړه مـــې خـــوږېږي

دا ســتا د ښــو لانــدې مــې زړګــی اوســیدل غــواړي
پښــتون کــړي د مغلــو غلامــي ، زړه مــې خــوږېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا زړه به جوړ د کاڼي وي انسان ته ټوپک نيسې
خــو زه وژلــی نشــمه ميــږي ، زړه مــې خـــوږيږي

اشـنا لا مـې غاښـونو کـې زور شـته لوېـدلی نـه يـم
خو زړه مې نه شي ستا په اننګي ، زړه مې خوږيږي

تــه هلــه ، هلــه زر کـــوه بنګړيـــو تـــه جـــڼ ورکـــړه
راواوروه کلاســـيکه موســـيقي ، زړه مـــې خـــوږيږي

چـې دې د زړه درمـان رابانـدې کـومې کـوډې کـړې
چې ځي زړه مې خوږيږي چې راځي ، زړه مې خوږيږي

غزل

چــې ورتــه ګــورم لــه حيــا نــه يــې باڼــه غــورځيږي
ددې منظـــر پـــه نظـــاره کـــې رانـــه زړه غـــورځيږي

بېلتـون ځـپلي خلـک داسـې خـوري تينـدک پـه لاره
لکــه پــه ســمه دمــه لاره چـــې ړانـــده غـــورځيږي

څــه وايــي ! زه بــه اوس رقيــب تــه هــم زاری کومــه
دا بـــه نـــو پښـــو تـــه د مغلـــو پښـــتانه غـــورځيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که هر څو دی د غرور په دنگه څوکه ولاړ
خدای(ج) مهربان دی یوه ورځ خو به راوه غورځېږي

اوس مې نو هغه ښایست نشته هجر وځپلم
اوس مې له ثڼو نه گېډۍ ، گېډۍ ویښته غورځېږي

دلته لا هم د پخواني رواج پالنه کیږي
دلته اوس هم په مسافر پسې اوبه غورځېږي

غم دې گلابه په درمان عجیبې چارې وکړې
لکه یو زوړ دیوال په څاڅکي بارانه غورځېږي

غزل

ما سره که جوړ دی او که وران دی په ما گران دی
څه کوې ! جانان خو نو جانان دی په ما گران دی

منم له رنگه تور لکه ریحان دی په ما گران دی
اباد چې پرې زما د زړه گلدان دی په ما گران دی

ځار د ناڅاپي دیدن د کیف به یې څه ووایم
اخ الله ! په سره اوړي باران دی په ما گران دی

زه چېرې هم مذهب ته د چا نه گورم چې څوک دی
خو بس چې په سهي مانا انسان دی په ما گران دی

رښتیا که وي رقیب دې د انې سړی هم نه دی
جانانه خو چې تاته دومره گران دی په ما گران دی

چې تا راپېرزو کړی دی په سر سترگو منظور دی
ملگریه دا چې درد دی که درمان دی په ما گران دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په نیمه شپه کې یم ستا بندي دروازې ته روان
له خپله لاسه یم اشنا د مرګي خولې ته روان

په خدای ج باور لرم دعا مې د مورکۍ راسره
څوک وایي زه یمه تش لاس مقابلې ته روان؟

دغه د نن سبا شیخي هم ، سړی څه ووایي
شپه په خلوت کې وي سهار وي میخانې ته روان

چې دې یو ځلې بېنوا له دره وشړلم
زه به په کومو سترګو بیا وم ستا کوڅې ته روان

له خپله لاسه چې کتاب سوځم مکتب ورانوم
زه له رڼا نه په لوی لاس یمه تیارې ته روان

زمونږ تقدیر هم څه د تورو سپو څټلی لاس دی
مونږ د اختر په ورځ کې هم وو هدیرې ته روان

درمانه بیا یې د دیدن وعده راکړې راته
درمانه بیا یم د غزلو سرچینې ته روان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا شاړې شوې حجرې سندرې نه وايي څوک
اوس د پخوا په څېر تپې سندرې نه وايي څوک

چېرته چې ښکليه ياراني د سر په بيه کېږي
هلته به خود د ياراني سندرې نه وايي څوک

د هرې پيغلې چمبه زده وي هم سندرې وايي
خو ستا په څېر خوږې ،خوږې سندرې نه وايي څوک

ته چې زما تر مخ رقيب سره تېرېږې خاندې
گوره په سر د جنازې سندرې نه وايي څوک

دا نن سبا موسيقۍ ورکې شه مغزه خوروي
اوس د کلاسيک دور پستې سندرې نه وايي څوک

د مينې تاو به ته تر کومې پټوې درمانه
هسې عبس تر نيمې شپې سندرې نه وايي څوک

غزل

چې د ريبار په خوله د عيد مبارکي رالېږي
په ما مينه جينۍ ماته زندگي رالېږي

دا په سپېره خزان کې زيري د سپرلي رالېږي
په سره غرمه چې ځونډېداره دسمالگي رالېږي

هغه د مينې اظهار څه په ښه انداز کې کوي
په کاغذونو کې د زړونو رسامي رالېږي

د بام په سر باندې يې شنه کشمالي مه ورانوئ
هوا ترې ماته خوشبوياني د لالي رالېږي

دغه جينۍ مې جوړې شر ته کېښنوي درمانه
په شنه سهار راپسې گوره مات بنگړي رالېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځار له ماشومتوبه څومره ښه وو چې واړه وو
هېڅ له درده غمه خبر نه وو چې واړه وو

اوس نو په وریښمینو بالښتو راته خوب نه راځي
اخ الله په تیرو به اوده وو چې واړه وو

کلي کې به غم وو که ښادي وه بې پروا به وو
مونږ به پټ پټوني پسې مړه وو چې واړه وو

زه د اور لمبه ومه ته ځاله د مچیو وې
سم د شیطانانو له کاله وو چې واړه وو

اوس مو نو هغه ملا یو بل سره لیدی نشی
چاته چې له ټول جهان خواږه وو چې واړه وو

گوره او مړی به مو درمانه سهار وخوره
خدای ج شته ټوله ورځ به پرې ماړه وو چې واړه وو

غزل

مونږه ملامت نه وو که شوې مو پسې خولې اوبه
واه ددې جینۍ خو په مړی کې ښکاریدې اوبه

پام چې شرافت خو مې د ضعف ټکی ونه گڼې
غرونه به سوري کړي که ورمخه وکړي مړې اوبه

خدای ج دې یې رښتیا نه کړي بېگاه مې داسې خوب لیده
یار دې په سفر روان وي ته پسې شیندې اوبه

تړی د چینې غاړې ته کېښناستم رایاده شوې
خدای ج منې کنه! که په مړی مې تېرېدې اوبه

ستا په جنتي لپه کې موري بیا اوبه څښمه
داسې خوږې لگي لکه وي چې د مکې اوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه! چې مینه نه کړې صفا ووایه چې ځم درنه
هسې نو اشنا راپسې ځله خړوې اوبه

ښکلي به وي ډېر خو یاره ستا په څېر کیدی نه شي
چېرته د ډنډونو اوبه ، چېرته د چینې اوبه

پرېږده رقیبان خو له باران راوتي خوړونه دي
ته لکه په سره اوړي د یخ ګړي سړې اوبه

داسې ستا په سپین جبین د سپینو خولو ډنډ ولاړ
ته وا په راڼه لوښي کې ایښي دي رڼې اوبه

دا چې ته د دې دور له ښکلو نه وفا غواړې
دا به نو زړګیه ته له کاڼو رازېښې اوبه

ښکاري درمان ګله بیا د هجر تاو وهلی یې
څنګه په دې یخ ژمي کې یخې ، یخې څښې اوبه

غزل

بیا د اوښکو او سلګیو جوړ محفل دی ورته ناست یم
نیمه شپه ده د ټکر په غبرګ غزل دی ورته ناست یم

نن مې کړی په یو ګل ګزار د ګل دی ، ورته ناست یم
اوس یې ګورم چې یې څه عکس العمل دی ورته ناست یم

چې خفه نه شي پښتون یم د زړه وینې ورکومه
دا ستا یاد مې بیا د زړه په کور متل دی ورته ناست یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکــر نــه کــړم چــې وعــده ورتــه وریــاده شي او راشي
خـو ځـه ګـورو بـه پـه لـوی الله توکـل دی ورتـه ناسـت یـم

د هغـــې د خـــونړو بڼــو لښـــکر تـــه مخـــامخ یـــم
ښـه پـوهېږم چـې راغلـی مـې اجـل دی ورتـه ناسـت یـم

مینـه غـواړم کـبر نـه کـړم چـې پـه چـا بانـدې یـې ګـوري
کـه تېـی دی کـه ګریـز دی کـه منګـل دی ورتـه ناسـت یـم*

د هغـــې د انتظـــار د زور بـــه ځـــه وایـــم درمانـــه
د وجـود پـه هـر هـډوکي مـې اور بـل دی ورتـه ناسـت یـم

* تېي،ګريز او منګل د خوست دې دريو قومونو نومونه دي

غزل

دا تــه وې چــې لــه نــازه غړېـدې پـه تـرنم
مــا وې کــه لــه چــا اورمــه ټپــې پــه تــرنم

سـندرې خـو بـس هسـې هـم سـندرې وي کنـه
خـو تـه یـې چـې کـوې راتـه کیسـې پـه تـرنم

نشـه پـه سـاده پیـو کـې ورګـډه کـړې د بنـګ
ګــل لښــتې دا غړکــه چــې مــرې پــه تــرنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه بلبل غږیه راته وکړه څو ټپې
لږ خو مې رنګینې کړه شیبې په ترنم

ما وېل چې موسیقار دی غږوي چېرته سرګم
سرې شونډې دې له یخ نه رپیدې په ترنم

دا ستا په موجودیت کې مې وي ژوند داسې رنګین
رنګینې چې وي څنګ مشاعرې په ترنم

مړوند خو دې هېڅکله خالي مه شه له بنګړیو
همداسې چې راځې داسې چې ځې په ترنم

غزل

یار مخامخ دی او ته ګونګ ولاړ یې
ته وا خوړلي د دي بنګ ولاړ یې

اوس نو د ټول کلي کیسه کې نه یم
ښکلیه چې ته زما تر څنګ ولاړ یې

د ښکلو منځ کې غنمرنګه اشنا
لکه ببری لکه لونګ ولاړ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رقیبه یار لکه د سولې سمبول
ته لکه جنګ هسې بدرنګ ولاړ یې

پښتونه لېږ خو دې ځان وپېژنه
دا ته له چا سره کړې جنګ ولاړ یې

مشره له تا خو مې دا تمه نه وه
څه د بې ننګ سړي په ننګ ولاړ یې

درمانه څه خو شته خو نه یې وایې
دا چې وهلی دې دی رنګ ولاړ یې

غزل

جانانه چې د مینې برنامه درسره نه وه
ژوندوی وې ، خو د ښه ژوند طریقه درسره نه وه

اشنا په ظاهري خبره دې تېروتم غلط شوم
((ته تش کاغذي ګل وې هېڅ وږمه درسره نه وه))

هوښیارې ځان د خلاص کړو رانه ، بېرنګ په ژړا سر شوې
د نه راتلو چې بله بهانه درسره نه وه

زما په ژوند راوستی انقلاب دې جوړې هېر وو
روانه وې ، په سر سره لوپټه درسره نه وه

ما ګوره په نښتي جنګ کې هم د ژوند ناري کړم
دا مه وایه چې ښکلي مفکوره درسره نه وه

د زړه له درد مې څنګه وی خبر د زړه درمانه
زما په څېر د درد درنه رشته درسره نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تا خو زندگي وي داسې سخته
لکه اوړي کې مزل کړي څوک په دښته

ستا له زوره يار راتلی نه شي ديدن ته
خدای ته گوره لږ خو ودرېږه اوربښته

زه د توري له گزاره نه مړ کېږم
که مړ کېږم نو د مينې له کمښته

ستا مړوند باندې مې سر ايښی اوده يم
څه به وايم د وريښمو له بالښته

له منگول چې دساتلي مرغان درومي
په تا څه وکړم زما بخته کمبخته

يار ولاړ د رقيبانو په ټولي کې
زر په خاورو کې پراته دي بې ارزښته

په ماښام څنگه اوده شولې درمانه
د ميئنو خو ناستی وي تر ناوخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بیا د کوم میئن دي ارمانونه رنجې ، رنجې
پراته دي په گودر کې گلابونه رنجې ، رنجې

څو که زما او ستا په مینه ډېر کالونه تېر دي
تر اوسه دې ساتم د لاس خطونه رنجې ، رنجې

هر څوک د مسافر لالي جیبونو ته ورگوري
څوک نه گوري ددې سرې لاسونه رنجې ، رنجې

د مینې په مجلس کې چا د کرکې کیسې وکړې
دا چا مو کړل ورغلي پرهرونه رنجې ، رنجې

زړه مورکی یې تشو تصویرونو ته ویر کاندي
پراته دي په تابوت کې اندامونه رنجې ، رنجې

واه ! دا به د ښایست نو څومره لوړه مرتبه وي
چې نور د ښایستونو یې کړل غرونه رنجې ، رنجې

ته یې چې لا هغسې یې تمه د یارۍ کړې
هغې دې کړل درمانه تصویرونه رنجې ، رنجې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوړی دی دښته ده تر لرې لرې سیوری نشته
خاونده کومې خوا ته وتښتمه لوری نشته

انسان وژنه که باداره تکړه توب وي دلته
په زغرده وایمه له مانه بل کمزوری نشته

دا چې تمامه ورځ په شا د پالش بکس گرځوي
ددې غریب ماشوم په سر د بابا سیوری نشته

تا به اوس څنگه زه د مینې په ارزښت پوهوم
چې په مازغو کې دې اشنا د مینې توری نشته

نور انتظار یې بې مانا دی ځه چې ځو درمانه
رڼا لرېږي په اسمان کې په نوم سیوری نشته

غزل

ته چې رقیب ته په مشکنو جوړوې هېنداري
دا مې په زړه کې په لوی لاس راماتوې هېنداري

چې مینه نه کوې نو گرانې زړه مې مه خوږوه
د بام په سر راپسې څله پړکوې هېنداري

زه به اوس یاره تاته ستا د ښایست څه وایمه
مبالغه دې نه وي یاره شرموې هېنداري

نظر مې برېښي په ما گرانې درکتی نه شمه
په گلدوزي غاړه کې ستا وړې وړې هېنداري

که په تاوجنو شونډو ښکل شي خدایږو ویلي به شي
ستا اننگي داسې راڼه لکه رڼې هېنداړې

درمانه نه یم ملامت چې ورکتی نه شمه
د جلوه گر نظر له زوره یې پټېدې هېنداري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځـه د فکرونـو پـه سـکروټو کـې یـې زړه پرېـوتی
دا سـړی گـوره چـې یـې سر پـه زنگانـه پرېـوتی

دغــه سـړی د یــار د سـترگو ذکـر فکـر کـوي
مــا وې مــلا دی د تهجــدو پــه لمانځــه پرېــوتی

چې د ړنـدو پـه څـېر تینـدک پـه لاره خورمـه ځـمـه
خوږمنـو سـترگو تـه مـې یـاره سـتا بانـه پرېـوتی

دا څـــومره ښـــکلي ســـولییزه نظـــاره جـــوړه ده
دا ســپین زړوکــی د هغــې پــه دیوالــه پرېــوتی

دا سور گلاب په دې ریښې ، ریښې گریوان کې گوره
تـــه وا پاچـــا د ملنگـــانو پـــه کالـــه پرېـــوتی

زه د میئنـــې پیغلـــې نښـــه درتـــه وښـــیمه
درمانـــه تـــل یـــې وي نغـــن پـــه تنـــاره پرېـــوتی

غزل

غـــم دې وي راسره تـــل چـــې اوده کېـــږم
ترېنـــه خـــورم د خـــوب درمـــل چـــې اوده کېـــږم

ســـتا د یـــاد لـــه میرورېـــو نـــه یرېـــږم
پـــه ځـــان چـــوف کړمـــه غـــزل چـــې اوده کېـــږم

ته چې ځنګ ته بردې خنجر په جنګ میئن یې
زه خـو ځنـگ تـه بردمـه گـل چـې اوده کېـږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ سکون مې روح ته راشي چې تصویر دې
کړم په دواړه مخه ښکل چې اوده کېږم

ته ورځه د پاچا زویه ځه اوده شه
څوک به وساتي مورچل چې اوده کېږم؟

چې ماښام له مزدورۍ نه ستړی راشم
سر ته ویړه کړم څنګل چې اوده کېږم

د درمان په سر مې جنګ ته ملا تړلي
د بارودو په کمبل چې اوده کېږم

غزل

تا به چې هر مازدیګر ماته راویشتلې تیږې
د مینې زور وو چې په ګل به بدلېدلې تیږې

په سره غرمه دې سترګې تورې کړې خواري دې وکړه
وچو وښو کې دې صنمه ومږلې تیږې

جار د هغو خلکو ایمان ته سلامي پکار ده
چا چې له لوږې نه په نس پورې تړلې تیږې

زه وم چې تا ته مې ټول عمر ګرځول ګلونه
ته وې چې ما ته دې ټول عمر ګرځولې تیږې

خبر شوې نن هغې ته خپله خدای ج ورپېښه کړله
چا چې زما او ستا ترمنځه ټکولې تیږې

درمانه څله یې په سرو سترګو کې سترګې ګنډې
درمانه څله سرو مچیو ته ور ولې تیږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر خپلې وسې مې خواري او ښه محنت کولو
ته چې زما نه شوې زياتی زما قسمت کولو

دا چې په هر گام تا له مينې شکايت کولو
تا مينه نه کوله تا يې تش عادت کولو

دا علامه د قيامت ده که نوښت دی د وخت
نن چې ساقي د ملايانو امامت کولو

رقيب په گوښي ځان اشنا دومره غښتلی نه وو
دا چې برلاسی شو نو تا يې حمايت کولو

هغې سرې گوره اوس خوب د پاچاهۍ ليدلی
چا چې ټول عمر د سرونو تجارت کولو

درمانه ښه شوه چې په نيمه لار يې پرېښودلې
چې نفرت خپلو ته د غېر د محبت کولو

غزل

دا مه وايه چې ته له مانه هېر يې محترمه
د زړه په هره پوله مې چاپېر يې محترمه

کيسه يې که رومان يې او که شعر يې محترمه
خوږ يې ، ته که لږ يې او که ډېر يې محترمه

منمه چې په زړه کې بلا ډېر ښکلي ساتمه
خو ته پکې د سوي لاس په څېر يې محترمه

ما مه پوښته ، چې څنگه يمه ، ښه يمه ، بد نه يم
ما پرېږده ، ياره ته وايه ، په خېر يې محترمه

که لاس واخلې درمانه په مرگي کې مې شک نشته
وجود ته مې د روح غوندې راتېر يې محترمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۱۴ کال د جون میاشت کله چې په شمالي وزیرستان کې د پاکستاني پوځ عملیات روان وو

وزیرستان!

د وخت د ستر غلیم سره په شر وزیرستان دی
د هر یوه خبر د سر خبر وزیرستان دی

خبر اوسه د ډېرو زورورو ښکر یې مات دي
دا هغه توریالی دی هغه نر وزیرستان دی

خیبر دی که کابل که کندهار دی مېړني دي
خو ومنه د ټولو سر لښکر وزیرستان دی

په چا باندې به گران وي او یا نه وي خو درمانه
زما د سترگو تور او د زړه سر وزیرستان دی

د کرکټ تکړه لوبغاړي شاهد مندوزي ته!

شاهده!

ټول عمر په سیالانو بریالی اوسې شاهده
د ژوند په هر میدان کې ننگیالی اوسې شاهده

په منډو کې تر هر چا گړندی اوسې شاهده
همداسې د شپېږو مېړنی اوسې شاهده

ته تل د مېړنو د سر سړی اوسې شاهده
همداسې زوړور او توریالی اوسې شاهده

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سترگو د رقیب کې تل ازغی اوسې شاهده
اتـل اوسـې تکـړه اوسـې زمـری اوسـې شـاهده

همداسې مې د زړه د کور سپرلی اوسې شاهده
نـرگس اوسـې گـلاب اوسـې ببری اوسـې شاهده

زمـا د زړه پـه گوتـه کـې غمـی اوسـې شـاهده
نـوک دې راتـه خـوږ مـه شـه ژوندی اوسـې شاهده

۲۰۱۳ نومبر میاشت

غزل

دا چـې ویـل دې چـې پـه تـا مـې شـه یـاري زهـر
همـدې کیسـې خـو دې پـه مـا کـړه زنـدگي زهـر

جانـان زمـا دی، کـړي خنـدا لـه رقیبـانو سره
دا مـې پـه لـوی لاس پـه وجـود کـې خـوروي زهـر

داسې چې سپکې سپورې وایي خو په نرمه لهجه
یـار تـه مـې گـورئ پـه خـوږو کـې گډوي زهـر

دا مـازدیگر او د جانـان د تللـو ضـد تـه گـورئ
دا مـې د زړه پـه هـره پولـه کـې پـاشي زهـر

دغـه سـړی گـوره نـور زغـم د بېلتانـه نـه لـري
دغـه سـړی گـوره چـې لېـې ، لېـې څښـي زهـر

وخـت بـه تـر څـو پـورې درمانـه دغـه جبر کـوي
وخـت بـه تـر څـو پـورې درمانـه راکـوي زهـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سر مې مات ښه دی خو نه ستا له څنګل نه لرې
وخت به تر څو ساتي مونږ داسې د یو بل نه لرې

ګل رنګي مه کړه اننګي په څادر مه پټوه
ظلم دی مه ساته ګلونه د بلبل نه لرې

د انتظار مزل به ووایه تر څو کومه
زه به تر څو وم په منزل کې د منزل نه لرې

اې د ورېښمینو بالښتونو په خوبونو روږدیه
د ستا په وس کې نه ده اوسه له مورچل نه لرې

تش په نېشه کې یې تېشه وهي نور څه نه کوي
دا ناصح بوځئ د رندانو له محفل نه لرې

چې رانجه لرې کړې نو حسن دې پیکه شي داسې
لکه مطلع چې کړي څوک یاره له غزل نه لرې

د زړه درمانه دا ښایسته نظاره ورانه نه کړې
پام دا ګلاب خو بیخي نه کړې له اوربل نه لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زلفـو چـتر او سـتا سـپين ، سـپين اننگـي اوبرنگـې
تـه وا سـاړه سـيوري تـه ايښـي دي منگـي اوبرنگـې

دا ستا په زړه کې ښخ دي خپل د سرو بنگړي اوبرنگې
خـو دربښـکاره مـې نـه شـوه چېرتـه مجبـوري اوبرنگـې

ډېره مې مخ ته ، مخ ته مه کېږه چې مرم لـه تـدې
يــوه مــې روژه پــه خولــه ده، بلــه گرمــي اوبرنگــې

لکــه د يــخ اوبــو چينـــه چــې ســپينه ســپينه اوړې
دا جـل وهلـی زړه بـه خـود درپسـې مـري اوبرنگـې

تــا کــه د مينــې پــه نــوم تشــې ســترگې وزمبلــې
زه بـــه در اُف کړمـــه دا ټولـــه زنـــدگي اوبرنگـــې

کـه بې لـه خدايـه يـې بـل چاتـه هـم جـواز درلـودی
درمــان بــه کړلــی ســتا د ســترگو بنــدگي اوبرنگــې

غزل

مينـــه کـــوه کـــه دې د ژونـــد ابادولـــه ځمکـــه
بـې مينـې ژونـد لکـه اشـنا چرتـه شـډله ځمکـه

سـخته گرمـي بـه وه او لمـر بـه سـوځوله ځمکـه
غريـــب دهقـــان بـــه پـــه ببلونـــو اړولـــه ځمکـــه

توکل په خدایج په نا ليدلي مخ مين شوم اشنا
د بارانـــه پـــه نيـــت مـــې يـــاره وکرلـــه ځمکـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې تر څو د غلامی سیوری په سر منمه
نو تر هغې به زه پردی ومه په خپله ځمکه

هغه شیبې به مې په ژوند کې چرته هېرې نه شي
ما به گیلې کولې تا به گروله ځمکه

چې له رقیب سره به یو ځای له ما تېر شو اشنا
زه به ولاړ وم خو له پښو مې تښتیدله ځمکه

داسې هم نه ده چې زه خپله لاره نه لرمه
منمه یو نیم غزل لیکم په بدله ځمکه

دا لر او بر پکې چا راوستل له کومه راغلل
ملگرو یوه ده له اټک نه تر کابله ځمکه

خلک اسمان ته لاړل ته په ځمکه پاتې ښه یې
کم عقله تا چې د غوایي په ښکر منله ځمکه

درمانه اوس به یې ساتمه له بدرنگو خلکو
زه چې ماشوم وم له مرغانو مې ساتله ځمکه

غزل

ماته راگران دي اشنا ماته دي سپیڅلي خلي
تا چې په تکه سپینه خوله کې دي وهلي خلي

چې مې نظر درپسې نښلي ملامت نه یمه
زما اشنا په بخملینو جامو نښلي خلي

هغې ته گوره په زړه غوړ لکه نښتر ولاړ دی
زه لکه وچ واښه یم زه لکه مښلي خلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاونده دا د غریبۍ تصویر یې نشم لیدی
یوه سړي په ګرېوانه کې دي منډلي خلي

د وخت بادونه مې چې کومې خوا ته وړي ورسره
زما ژوندون لکه له څانګو غورځېدلي خلي

دا لېونتوب که فلسفه ده زه پرې نه پوهېږم
یوې جینۍ راته په خط کې رالیږلي خلي

لکه د سرو زرو په تار کې وي غمي درمانه
څه په هنر د په لفظونو کې پېیلي خلي

غزل

چې مې نظر ستا د نظر سره په شر نه وو
مازیګر وو خو اشنا رنګ د مازیګر نه وو

چې دا د هجر لوند څادر مې ورته ویړ وی اشنا
په انتظار ومه خو ستا د وصال لمر نه وو

بېګاه د پورې بیابان کې وو لوی ظلم شوی
یو مړی پروت وو خو په تن پورې یې سر نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاره خبره ده سړیه ملامت به وې ته
په دومره چم کې دې یو کس چې هم نظر نه وو

زما په ماتي کې لالیه دا ستا لاس وو ګني
دغه رقیب خو په یواځې دومره نر نه وو

دغه غزل دي چې یې ډېر خلک میئن کړل په ما
ګني ورکړي خو مې چاته سپین او زر نه وو

د زړه درمانه چې په تا مې سترګې نه شوې خوږې
اختر به وو په چا به وو په ما اختر نه وو

غزل

هره ورځ وایم چې ترم به د زړه ور درمانه
څه وکړم نه کیږي در اوړي مې نظر درمانه

ویاړمه خبر دی که ورپاتې مې شو سر درمانه
خو په ژوندوني مې ورپرېښود سنګر درمانه

د پښتنو په سیمه ژوند د سر خطر درمانه
یا به جاسوس یادیږې یا به ترهګر درمانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــه بــه تــر څــو وې پــه نــه ټکــي مــرور درمانــه
پــه رقيبــانو بــه تــر کــومې وي اخــتر درمانــه

ستا د بڼو سره په جنګ دی زړه ته خېر غواړمه
یــو خــوا یــواځې ســړی بـل خــوا لښــکر درمانــه

زه بـه تـا وژنـم او تـه مـا اخېـر تـر کومـه پـورې
راځـه چـې پرېـږدو دا ورانـی او دغـه شر درمانـه

پـه سـفر ځـې لـه مـا نظـر غـواړې زه دا وایمـه
کـاڼي دې هـم نـه شي لـه کـلي مسـافر درمانـه

غزل

خــبر يــې بــې لــه تــا څنګــه وختونــه تېرومــه
اختــه يمــه مرګــي تــه شــپې او ورځــې لنډومــه

هغــه پــه لار روانــه زه شــپېلک پســې وهمــه
لګيــا يمـــه د سرو مچيـــو ځـــالې پوکومـــه

تـــر هغـــې بـــه پـــه زړه د درد تڼـــاکې ګرځومـــه
تـــر څـــو چـــې د حســـينو سره ګـــوتې ماتومـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شل او زما نولس خو ته مه مرورېږه
سل واري ملامت يمه ناغه توبه منمه

جانانه مجبوري ده شپه تياره ده هم ساړه دی
غربت دی تيلی نشته خو بس کاڼي به مړمه

سبا خو په سبا کې دی سبا به څه پېښيږي
درځار شم له ماښامه راته مه وايه چې ځمه

يو ښکلي ته غړېږمه د عشق په ارزښتونو
درمانه په پوکيو مړې سکروټې بلومه

غزل

کلونه پس مرور يار سره غږېږمه زه
له خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځايېږمه زه

په دې هم شکر دی په دې هم خوشالېږمه زه
په يو اختر او بل اختر چې ورياديږمه زه

کله نه کله خو ديدن راکوه شين به ومه
د للمې گل يم بې بارانه خو وچېږمه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به تر کومې د پښتون د وجود وینه ومه
دا بې ارزښته به تر څو پورې تویېږمه زه

حالاتو داسې د یو بل سره دښمن کړلو چې
اوس چې روان ومه له خپل سیوري ډارېږمه زه

هره ورځ مرمه خو مې چېرې هم دا سوچ ونکړ
د چا لپاره او دا ولې وژل کېږمه زه

ته به تر کومې بې غوري کوې د زړه درمانه
د زړه له درده به تر څو پورې کړېږمه زه

غزل

دا زه چې راغلم ستا وخواته بیا عالي جنابه
تنها زندګي نه کېده له ما عالي جنابه

زه تږی د سره اوړي ته د یخ ګړي اوبه یې
ژوندون خورا مشکل دی بې لتا عالي جنابه

یاران مې راته وایي څه ښایسته غزل دې لیک دی
زه ژبارمه دستا د مخ ښکلا عالي جنابه

دا ستا د هر یو امر تابعدار یمه په سترګو
زه یم لکه سرتېری ته پاچا عالي جنابه

لمانځه د استسقا ته ټول شریک سره روان یو
دا ټول کلی باران غواړي زه تا عالي جنابه

د خوږ زړګي درمان مې دومره ګران ندی لالیه
پکار ده ورته ستا د خولې خندا عالي جنابه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې مې ليکلی ستا په سترګو او رخسار دی
ټوله شاعرۍ کې مې همدا غزل شهکار دی

لا دې په جبين کې د رنګونو بيروبار دی
څکه دې هر څوک د سر په بيه خريدار دی

زه مرګ ته خوشحاله يم چې دا امر د يار دی
وژنه مې جلاده بيا دې ولې راته وار دی

دا چې يې نيمګړی د ژوند هر يو کاروبار دی
ښکاري دې سړي ته مور او پلار کړی ازار دی

تاته ټوله ورځ په دغه لاره انتظار دی
دا مې زندګي ده ياره دغه مې روزګار دی

تاو دې له جبينه د ولولو زلفو تار دی
ته وا چې د سرو زرو له لعله تاو ښامار دی

اې د زړه درمانه ستا تهمت ورباندې بار دی
داسې چې خندان ولاړ درمان په سر د دار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړمه شوګیرې ، صنمه سترګې مې دروختې
خوب مې نشته اې ، صنمه سترګې مې دروختې

کله به راځې ، صنمه سترګې مې دروختې
ګرځم بې نشې ، صنمه سترګې مې دروختې

کړې دې اشارې ، صنمه سترګې مې دروختې
څه دې راته وې ، صنمه سترګې مې دروختې

سترګې دې راواړوه تیاره مې له زړه لرې کړه
بلې کړه ډیوې ، صنمه سترګې مې دروختې

زه د بېلتانه تندې وهلی یمه تږی یم
ته لکه شیدې ، صنمه سترګې مې دروختې

زر شه له جبین نه دې د زلفو نقاب واړوه
پرېږده بهانې ، صنمه سترګې مې دروختې

وخت وشو درمانه چې د زړه په رنځ اخته یمه
مرمه درپسې ، صنمه سترګې مې دروختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

باور دې وشه چې مې هېڅ نه پېژنده موسیقي
خو دې نرۍ نرۍ موسکا دې کړه را زده موسیقي

تا چې په ما د کاڼي وار وکړو قربان دې شمه
د بنګړو جڼ نه دې راووته خوږه موسیقي

ته چې روانه وې پاولیو دې شرنګا کوله
په ټوله لار درپسې ګرانې غږېده موسیقي

لېونۍ تا چې په زړو جامو کې وکړو سینګار
ته وا یو ځای کړه موسیقار نوي زړه موسیقي

په ناز خندا کړه او خبرې غلې ، غلې کوه
غواړم چې واورم د کلاسیک دور پسته موسیقي

په نیمه شپه دې کریغې وکړې زړه مې وښویېده
څنګه بې وخته دې شروع کړله ځیږه موسیقي

چې مستانه ژڼو اتڼ ته څڼې واچولې
درمانه خود به له مستۍ نه ګډېده موسیقي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لېونی شوی یې چې غواړې له هغې مچکي
زړه ! څنګه واخلمه له تکې سرې لمبې مچکي

جوړې په خپل ښایست میئنه شوې که څه چل وشو
چې هر سهار اخلې جینۍ له آیئنې مچکي

نازکې شونډې دې له یخ نه جنګېدلې سره
ته وا ګلپاڼو له یوې بلې اخېستې مچکي

چې هر سهار راوځم مور مې پر تندي ښکلوم
زه هر سهار اخلم یارانو له کعبې مچکي

چې زړه دې نه دی زور مې نشته نو دا ژاړې ولې
کفر خو نه دی که مې یاره وغوښتې مچکي

د زړه درمانه زه به نوم د پیالې نه اخلمه
خو ته وعده راکړه چې ته به راکوې مچکي

غزل

دا چــې اوس پــه لاره پــاڼې پــاڼې ټولــوم ګــلاب
ګـرم یمـه درمانـه چـې بـې قـدرو تـه لېږم ګـلاب

جـار دې لـه رخسـاره د ښـو سـیوري تـه ژونـد کـوي
تـه وا چـې د غنـو پـه شـپاله کـې دی مـبهم ګـلاب

خیـال د انسـانیت سـاتم ګنـي نیمګـړی نـه یمـه
تیــرې ګرځــوه راپســې زه درتــه ســاتم ګــلاب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د یاد لـه زوره بـه اوس خـاورې زدکـړې وکړمـه
زه چې د مکتـب پـه هـر کتـاب کـې رسـموم گـلاب

دا مــې د ریبــار سره دا ســتا د جبــین شــفر دی
دا چــې پــه محفــل کــې کلــه ،کلـه یـادوم گـلاب

تورې ، تورې سترگې سور رخسار او دا نرۍ څواني
تـه وا پــه یـوه څانگـه گورگـورې دي او هـم گـلاب

څــه د بــې وفــا ســړي نــه طمــع د وفــا لــرم
گــرم یمــه درمانــه پــه ســپېره دښــته کــرم گـلاب

غزل

ته ومنه په خدایج له تندې مرمه زړه مې وچ دی
بــاران د وصــال راوالــه صــنمه زړه مــې وچ دی

تـه چرتـه یـې د سرو گلـو موسـمه زړه مـې وچ دی
نگـاره سـنځل بویـه گـل شړشـمه زړه مـې وچ دی

تـه راشـه مـا لـه ځانـه سره بېـل جهـان تـه بوځـه
اې سـازه ، اې سروده ،اې سرگمـه زړه مـې وچ دی

وخـت وشـو د هجـران د کـوټې ور راپسـې بنـد دی
محروم یمه دا څه وخت له شبنمه زړه مې وچ دی

چـې لاړې پسـې لاړې بیـا دې سر راښـکاره نـه کـړو
اشـنا د قـدم خـاوره دې زیبښـمه زړه مـې وچ دی

په هره یوه جامه کې دې چې زړه وي خو ته راشه
اې درده ،اې درمانــه ،اې مرهمــه زړه مــې وچ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لــه برنــدو ســترگو دې چــاپېره نېــغ بانــه ولاړ دي
تــه وا چــې کښــلي تــورې جنــګ تــه پښــتانه ولاړ دي

اوس مې زړه مات دی اوس د سرو ګلو موسم نه يمه
اوس مــې د زړه پــه باغيچــه کــې وچ واښــه ولاړ دي

په يوه ګلدان کې ګلاب شين دی هم نرګس ولاړ دی
ته وا دوه ښکلي دي سيالۍ ته خوله په خوله ولاړ دي

د رقيبانو په ټولي کې څو حسين وګړي
اصيل ويلني دي بې قدره په وياله ولاړ دي

د ژوندانه په رنګه ژۍ کې ارمانونه زما
لکه په غاړه د سړک باندې رانده ولاړ دي

درمانه نه کيږي ديدن ته سترګې مه غړوه
څلور طرف ته مې عسکر د بېلتانه ولاړ دي

غزل

چې مې په سترګو کې وې هغه کيسې تا ونه وې
د زړه خـــبرې درتـــه مـــا هـــم بـــرلا ونـــه وې

تـا کـه پـه واړه ژونـد کـې يـو ځلـې رېښـتيا ونـه وې
مـا درتـه بيـا هـم دروغجـن او بـې وفـا ونـه وې

ګنــاه دې دا نــه ده نګــاره چــې ګنــاه دې وکــړه
ګنــاه دې دا ده چــې ګنــاه تــه دې ګنــاه ونــه وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپین کاغذ مې ګلاب رسم کړو او لاړمه ترې
نـور مـې نـړۍ تـه یاره هـیڅ ستا پـر ښکلا ونـه وې

مــا د وختونـــو د هـــر جـــبر مقابلـــه وکړلـــه
ځـان مـې تـالا کـړو خـو تیـارې تـه مـې رڼا ونـه وې

زه یربـدم مـا ویـل حـالات دې رانـه ونـه تـروړي
لـه دغـې یـرې مـې اشـنا درتـه اشـنا ونـه وې

مـا ویـل درمانـه بیـا بـه خلـک تاتـه ګوتـه نیسيـ
ځکـه مـې هیچاتـه د خپـل زړګـي د غـلا ونـه وې

غزل

خـولګۍ یـې ګـل بانـه چـاړې ،تصـویر تـه ګـوره کنـه
تـه پـه غـزل کـې مـې اوس دې تصـویر تـه ګـوره کنـه

چـې مـا پرېـږدې تـه رانـه ځـې تصـویر تـه ګـوره کنـه
پـه رڼـا ورځ د تـورې شـپې تصـویر تـه ګـوره کنـه

چـې بـې لتـا مـې د ژونـد حـال غـواړې مغـرور لالیـه
چېرتــه د مــاتې اینــې ،تصــویر تــه ګــوره کنــه

حـالاتو سـم خنـدا تـه سـم کـړم ګنـي داسـې نـه وم
لـږ مـې د تېـرې زمـانې ،تصـویر تـه ګـوره کنـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نو تاته پر گلپاڼو شبنم څه ښیمه
په خپل جبین دې د خولې، تصویر ته گوره کنه

څه به د خپلې لېونۍ مینې ثبوت درکوم
بس د پتنگ او د ډېوې، تصویر ته گوره کنه

دا سره غرمه د یار راتگ زړگیه څه ووایم
په وچ خزان کې د مېوې، تصویر ته گوره کنه

د یوه زیارت په جنډې تاؤ دا څو کلن تارونه
دغه دی زما د یارانې، تصویر ته گوره کنه

مابه چې هر ځلې غوښتنه د دیدن کوله
تا به په نرمه لهجه وې، تصویر ته گوره کنه

ما درته وې یارانه سخته وي تا نه منله
درمانه اوس تر نیمې شپې، تصویر ته گوره کنه

غزل

اوبه روانې دي روان پکې اسمان ښکاري
په دې وړوکي شان لښتي کې ټول جهان ښکاري

په کومه ورځ چې دې خورو زلفو ته وگورمه
بیا راته ټوله شپه په خوب کې ښاماران ښکاري

مینې تر دې حده اشنا ښکلا پرست کړمه چې
اوس نو هر ښکلی راته ځان ښکاري جانان ښکاري

چې نفرت خپلې ښاریې ته ورشیندي محبت
دغه روانه ډله ماته شاعران ښکاري

په سپین جبین دې سره خاپونه یاره څه یې کوې
کیسې یې مه کوه غمې د سلیمان ښکاري

اوس د ستا خوښه ده چې هر یو دې لوریږي پر ما
ښکلیه په سترگو کې دې درد ښکاري درمان ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په واړه کــلي کــې نــارې د بېلتانــه غږېــدې
څه بدې ورځې وې چې ته راسره نه غږېدې

عفوه له خدايه ما وېل بيا به د زر ونه وينم
ما چوپ کولې چې تر منځ د آذانه غږېدې

ملامت نه وم چې اشنا په مطلب نه رسېدم
په غږېدلو غږېدې، خو زړه نازړه غږېدې

جانانه پرېږده چې ښه غټه تيره واړومه
څنگه دې زړه وکړو قربان څنگه راوغږېدې

ځان دې پرې گونگ کړلو درمانه خو په لار دې نکړو
څه يو بې دينه ته د مينې په لمانځه غږېدې

دوه بيتونه

رنگ به مې خود لکه سکاره درپسې تور اووړي
دا څو کلونه مسلسل د هجر لمر ته ناست يم.
گوندې که زړه يې چرته نرم شې او راکړي ديدن
زه په دې طمعه د اشنا تړلې ور ته ناست يم

....

څلور بيتونه

خاونده د يو چا د زړه ارمان دې ولې ومري
ياري دې ولې پاتې شي جانان دې ولې ومري

هغه د خدایؑ بنده دی او دا هم خدایؑ پيدا کړی
هندو دې ولې مړ شي مسلمان دې ولې ومري

تا واړه عمر دغه خلک جنگ ته هڅولي
خو زه وايمه باداره چې انسان دې ولې ومري

رقيب ورته زما د مرگي ووې نو يې ووې
ته دې هم ژوندی وې خو درمان دې ولې ومري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

دا نن چې یې وو څنګه بیا رقیب تر لاس نیولی
بیګاه خو مې پوی کړی وو جانان ټکي په ټکي

منمه ژوند مې سخت شو خو دا یوه ګټه دې راکړه
غربته رامالوم دې کړل یاران ټکي په ټکي

....

دوه بیتونه

ته یی څه پروا لرې اشنا مزې دې وکړې
درد د بیلتانه د دی په ما مزې دې وکړې

زه لکه سرتیری ستا د هر امر تابع یم
ته لکه مغرور غوندې پاچا مزې دې وکړې

درې بیتونه

بس خدای‌ج به وي چی نور په جنګ ماڼه وي پښتانه
یو بل ته به تر څو غوښه چاړه وي پښتانه

څو به بې تپوسه بې پرسانه وژل کېږي
تر څو به د مرګ سیوري ته پراته وي پښتانه

ملګري د ملا دي که ساتونکي د پاچا
عجبه ده له دواړو خواوو مړه وي پښتانه

....

دوه بیتونه

چې مې د سوي زړه په حال باندې خبر نه شوې
سبا دې څه کړمه چې نن مې په «ښمر نه شوې

د بېغورۍ خو هم څه حد وي صدقه دې شمه
په ګردي کال کې مې لالیه په نظر نه شوې

«پکار نشوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه بیتونه

در جار شمه قابو کړه احساسات ، خدایږمهربان دی
که ژوند وو بیا به وشي ملاقات ، خدایږ مهربان دی

د یاد په غونډۍ ناست یم څه زیړی مازیګری دی
بادونه به دې راوړي مالومات ، خدایږ مهربان دی
....

دری بیتونه

زه چې اشنا په محبت او په یارۍ پوی شوم
ایله بیله خو اوس په خوند د زندګۍ پوی شوم

د تندي کرښو دې د زړه خبره ټوله وکړه
د څه ویلو حاجت نشته بس جینۍ پوی شوم

ما خو اشنا مسافري د ګپ کیسه ګڼله
خو هله پوی شوم چې په زور د جدایۍ پوی شوم

دوه بیتونه

دا تـه چـې داسـې زړه نـا زړه راسره مینـه کـوې
لـه دې بـه ښـه وي چـې هـېڅ نـه راسره مینه کـوې

په اعتبار نه یې چې دې هر کله هم پرېښودمه
ګرانـې پـه خپـر د ژوندانـه راسره مینـه کـوې

دوه بیتونه

ته پرې خپه یې چې لـه سترګو دې بانه وتي دي
زه پرې خوشال یم پورې ورې مې لـه زړه وتي دي

تـه د الفت پـه باب کیسې کړې په نفرت مینـه
څـه معجزه ده پـه وچ کـانې کـې اوبـه وتي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه دې غمونو داسې کړم لکه وراسته زړوکي
دا ستا وجود لکه وربښم لکه پاسته زړوکي

له باران وروسته په اسمان کې شنه او سره زرغونه
بیایې رایاد کړل د یوې دنګې شنه او سره زړوکي

جوړ یارانې ته دې زړه شوی دی که څه چل شوی
چې دې راځوړند دي جینۍ په دیواله زړوکي

که خدایځغوښتل سږنی کال به ښه اباد وي جینۍ
خوب مې لیده چې د لانده کړل بارانه زړوکي

رقیب چې ستا د نامې ذکر وکړي وبوږنیږم
لکه په ژمي چې څوک پټ شي په لانده زړوکي

غریبه ده خو په پرده دومره میئنه ده چې
د کور په وره یې ځړولي دي زاړه زړوکي

په طبیبانو یې درمان درمانه شونی نه دی
د زړه له تپ مې تاوومه د چا شنه زړوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د خوست ادبي بهير له ملګرو څخه زياته مننه کوم چې تل يې داد راکړی او د دې کتاب د چاپ چارې يې پر غاړه واخېستې .

د ګرانو مشرانو عبدالله صادق او ساده حيدرخېل څخه هم زياته مننه کوم چې د ډېرو مصروفيتونو سربېره يې د ((درمان)) لپاره ليکنې وکړې، کور يې ودان غله يې ډېره .
د ځوان ملګري جاويد شاه مندوزي او د يوه ناليدلي ملګري چې ځان راته درمان څدراڼ معرفي کوي هم ،زياته مننه کوم چې د کتاب د چاپ لپاره يې تر خپلې وسې مالي کومک راسره کړی.
د تکړه ډيزاينر وحيد کوچي څخه هم زياته مننه کوم چې د دې کتاب د پوښتی پر ډيزاين يې خپل قيمتي وخت ولوراوه .
د دانش خپرندويې ټولنې له مشر تابه څخه هم زياته مننه کوم چې په داسې يو هېواد کې چې په زيات شمېر کې بارود او اصلحه د خلکو د وژلو لپاره راوړل کيږي ،دوی يواځې د فرهنګ د غوړېدلو او د کتابونو د چاپ لپاره يې لېځې رانغښتې دي .

په مينه

قدرت الله درمان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library